

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Faşizme, zorbalığa, çifte sömürüye karşı seçimimiz mücadele!

AKP iktidarı 23 Haziran'da İstanbul'u alarak sadece İstanbul gibi bir rant alanını kaybetmemeyi değil, aynı zamanda iktidarını sağlama almayı hedeflemektedir. 23 Haziran seçiminin sadece belediye seçimi anlamına gelmediği, AKP iktidarı için adeta

varlık-yokluk meselesi haline geldiği açıktır.

Bu süreç sadece biz işçi-emekçi kadınlar için değil, tüm işçi-emekçiler için AKP iktidarının baskı, sömürü ve saldırganlık politikalarına karşı birlik olma, mücadele etme zamanıdır. Bu

düzende baskının, sömürünün, ayırmacılığın, kısacası her türlü saldırının en katmerlisini yaşayan biz işçi-emekçi kadınlar için bu mücadelenin en önünde yer almak hem kendi geleceğimiz hem de çocuklarımızın geleceği için bir zorunluluk haline gelmiştir. **S.20**

Haftalık
Sosyalist
Siyasal Gazete

ISSN 1300-3585

Sayı 2019 / 20
17 Mayıs 2019 • 1 TL

Kızıl Bayrak

www.kizilbayrak43.net

Ağırlaşan ekonomik kriz koşullarında topluma verebilecek herhangi bir şeyi olmayan, denebilir ki bu alanda sıfır manevra kabiliyeti kalan faşist Erdoğan yönetimi çıplak baskı ve zorbalığı pervasızca devreye sokuyor.

Faşist baskı ve zorbalığa geçit yok!

"Her şey çok güzel olacak", ama...

Seyim süreci küçümsenmemelidir. Fakat bu sürece nasıl yaklaşılması, seçimle ilgili olarak işçi ve emekçilere ne anlatılması gerektiği önemlidir.

ABD-Çin arasındaki ticaret savaşı sertleşiyor

Kızışan ticaret savaşları, küresel ekonomik krizin ağırlaştırdığı emperyalistler arası çelişki ve çatışmaların dışavurumundan başka bir şey değildir.

Doğu Akdeniz'de sular ısınmaya devam ediyor

Doğu Akdeniz'de, Ortadoğu'da ve birçok bölgede süren kapitalist rekabetin gerisinde, petrol ve doğalgaz zenginliklerine el koymak hevesi de vardır.

Faşist baskı ve zorbalığa geçit yok!

Mesele hiçbir biçimde düzen güçlerinin biri ya da ötekisi arkasında yedeklenme ya da düzen siyasetinin çatlaklarında politika yapma meselesi değildir. Burada mesele sermayenin demir yumruğu olmaya soyunan; grevleri yasaklayan, hak ve özgürlükleri ortadan kaldıran, savaş ve saldırganlıkta gemi azağı alan, faşist baskı ve zorbalığı kurumsallaştırmaya çalışan ve topluma her vesileyle kendisini dayatan dinci-faşist iktidarın açmazlarını derinleştirecek bir mücadele pratiği ortaya koymaktır. Bu yolla Erdoğan yönetimi tarafından her vesileyle ezilmeye çalışılan toplumsal mücadele dinamiklerinin önünü açacak bir mücadele eksenini oluşturmaktır.

Türkiye toplumu yaklaşık bir ay sonra gerçekleştirilecek olan 23 Haziran İstanbul seçimine kilitlenmiş bulunuyor. Gelişen yerde sermaye çevrelerinden düzen partilerine, reformist soldan diğer toplumsal mücadele dinamiklerine kadar hemen herkesin tek gündemi 23 Haziran seçimidir. Komünistler tarafından söz konusu seçimlerin “ülke çapında bir siyasi boy ölçüşme” arenası olarak nitelenmesi de bu gerçeğe dayanıyor.

KEYFİLİĞİN VE ZORBALIĞIN GERİSİNDEKİ BÜYÜK KORKU

Erdoğan yönetimi, 2017 referandumdan bugüne gerçekleşen her seçim sürecini, kurmak istediği faşist tek adam rejiminin meşru dayanağı haline getirme baskısı ile hareket etti. Baskı, hile ve türlü ayak oyunları ile elde ettiği seçim başarılarını, arkasına aldığı toplumsal desteğin göstergesi saydı. “Beka meselesi” olarak kodladığı 31 Mart yerel seçimlerinde elde edeceği olası başarıyı ise faşist tek adam rejimini topluma yeni bir düzeyde dayatmanın imkanına çevirmeyi hesaplıyordu. Fakat hesapları tutmadı. İstanbul başta olmak üzere, Türkiye’nin siyasi ve toplumsal yaşamında önemli yer tutan büyük şehirlerin neredeyse tamamını kaybetti.

Şaibeli bir dizi seçim başarısını “milli irade” sayarak, her vesileyle toplumsal dayanaklarının hâlâ güçlü olduğunu iddia eden Erdoğan yönetimi, 31 Mart seçimleri üzerinden ortaya çıkan tabloyu da aynı yerden okuyor. Elbette bu sefer seçim sonuçlarının kendi açısından ortaya çıkardığı negatif ve sarsıcı etkiler üzerinden... Tabloya bakıp kendi akıbeti hakkında kaygıya düşen dinci-faşist iktidarın 31 Mart İstanbul Belediye Başkanlığı seçimlerini tamamen keyfi bir tutumla iptal etmesinin gerisinde tam da bu değerlendirme yer alıyor. Seçimlerin yenilenmesi kararı ise dinci-faşist iktidarın içerisine düştüğü aczin ve korkunun

ne denli kuvvetli olduğunu gösteriyor.

Erdoğan yönetimini saran korkular elbette nedensiz değil. Zira, gerek Türkiye kapitalizmini pençesine alan ekonomik kriz ve onun yarattığı bir dizi açmaz, gerekse iç ve dış politika alanında giderek belirginleşen siyasal krizler AKP iktidarını fazlasıyla boğuyor. Dahası, tüm bu kriz dinamiklerinin alttan alta mayaladığı toplumsal hoşnutsuzluklar esas olarak korkularını döne döne tetikliyor. Bu nedenle Erdoğan ve avanesi her kıpırdanmanın arkasında ya Gezi arıyor ya da darbe psikozuna giriyor. Ağırlaşan ekonomik kriz koşullarında topluma verebilecek herhangi bir şeyi olmayan, denebilir ki bu alanda sıfır manevra kabiliyeti kalan faşist Erdoğan yönetimi çıplak baskı ve zorbalığı pervasızca devreye sokuyor. AKP iktidarının siyasal gelişmeler karşısında da esneme ve manevra yeteneğinden yoksun kaldığını, bir milim geri adım atma imkanını dahi tükettiğini son seçim tablosu karşısında aldığı tutum üzerinden bir kez daha görmüş olduk.

FAŞİST BASKI VE DAYATMALARA KARŞI MÜCADELEYE

Yenilenecek olan İstanbul seçimlerinin öne çıkan aktörleri bir kez daha düzen muhalefeti ile Erdoğan yönetimi olacak. Zira, minderde düzenin bu iki temel gücü başa gürecek. Fakat, seçimlerden sonra ortaya çıkacak tablo, gerek kriz ve belirsizlik içerisinde debelenen düzen siyaseti açısından gerekse toplumsal mücadele dinamikleri bakımından önemli sonuçlar doğuracaktır. “Son yıllardaki şaibeli seçimlerle meşruiyet yönünden lekelenmiş bulunan ve yerel seçimlerde büyük kentlerin büyük bir bölümünü yitirerek önemli bir darbe alan AKP, yenilenecek İstanbul seçimlerini kazanarak tüm bunların politik ve moral yükünden bir dönem için kurtulmayı hedefliyor. Fakat tersinden, başvuracağı her türlü kirli yol ve yöntemle rağmen kaybederse, ikti-

dar meşruiyetini yitirmekle kalmayacak, yarattığı korku atmosferinde artık onarılması kolay olmayacak büyük gedikler açılacaktır. Böyle bir gelişmenin devrimci siyasal mücadele ve işçi sınıfı hareketinin seyri bakımından anlamı ve önemi yeterince açıktır.” (İstanbul seçimleri ve devrimci sınıf tutumu, www.tkip.org)

Yukarıdaki bakış açısı ile düzen siyasetini belirleyen çok yönlü krizi derinleştirmek, kriz ortamında ortaya çıkacak imkanları sınıf hareketini geliştirmek ve toplumsal mücadele dinamiklerini güçlendirmek için değerlendirmek günün en temel sorumluluğu olarak öne çıkmaktadır. Bu aynı olgu, darbe sürecinin ardından yeni bir dengeye oturan ve burjuva iktidar ile muhalefet güçleri şahsında cisimleşen rejim krizinin ortaya çıkaracağı imkanları değerlendirmek açısından da böyledir. Mesele hiçbir biçimde düzen güçlerinin biri ya da ötekisi arkasında yedeklenme ya da düzen siyasetinin çatlaklarında politika yapma meselesi değildir. Burada mesele sermayenin demir yumruğu olmaya soyunan; grevleri yasaklayan, hak ve özgürlükleri ortadan kaldıran, savaş ve saldırganlıkta gemi azağı alan, faşist baskı ve zorbalığı kurumsallaştırmaya çalışan ve topluma her vesileyle kendisini dayatan dinci-faşist iktidarın açmazlarını derinleştirecek bir mücadele pratiği ortaya koymaktır. Bu yolla Erdoğan yönetimi tarafından her vesileyle ezilmeye çalışılan toplumsal mücadele dinamiklerinin önünü açacak bir mücadele eksenini oluşturmaktır.

23 Haziran seçimleri üzerinden sınıf devrimcilerini, ilerici-sol güçleri ve diğer toplumsal mücadele odaklarını, “Faşist baskı ve zorbalığa geçit yok!” şiarını esas alarak mücadeleyi büyütme, bu yolla faşist Erdoğan rejiminin çözülüşünü hızlandırmak ve düzen siyasetinde baş veren krizi çeşitli yol ve yöntemle derinleştirmek görevi bekliyor.

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2019/20 * 17 Mayıs 2019 * Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü:

Ersin Özdemir

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi: EKSEN YAYINCILIK

Osmanağa Mah. Kırtasiyeciler Sk. No:9 Kat:2 Daire:7
Kadıköy / İstanbul

Tlf. No: 0536 285 73 25

e-mail: info@kizilbayrak.net

twitter: @kizilbayraknet

www.kizilbayrak43.net

“Her şey çok güzel olacak”, ama...

M. İlkan

“Her şey çok güzel olacak”; CHP’nin İstanbul Büyükşehir Belediyesi Başkan Adayı Ekrem İmamoğlu’nun seçim çalışmaları sırasında bir çocuğun söylediği bu söz, Yüksek Seçim Kurulu’nun İstanbul seçim sonuçlarını iptal etmesinin ardından AKP karşısında bir mottoya dönüştü adeta. Sol güçlerden sanatçılara, düzen siyasetçilerinden büyük burjuvazinin çeşitli temsilcilerine, taraftar gruplarından emekçilerin bir kısmına kadar geniş bir kesim bu sözü tekrarlamaya başladı. Özellikle sosyal medyada öne çıkan gündem oldu.

AKP ve MHP ortaklığıyla kurulan dinci-faşist ittifak karşısında umudu ifade etmesi bakımından güzel bir söz. Özellikle toplumsal mücadele dinamiklerinde yılgınlık yerine tepki ve inancı ifade ettiği için hayli anlamlı. Fakat siyasal olarak düşünüldüğünde, ciddi yanılsamaların da önünü açabilecek bir söz. Bu nedenle, sözün gerçek kılınabilmesi ve bugünkü haliyle kullanımının sınırlarının anlaşılabilmesi için, bu umut ifadesini bazı soruların yanıtlarıyla birlikte ele almakta fayda var.

NASIL?

Gelecek günler nasıl güzelleştirilecek? 23 Haziran’da kurulacak sandıklara, üzerinde İmamoğlu’na basılmış mühürler bulunan oy pusulalarını atmak buna yeter mi? Bir “kağıt parçası” geleceği kendiliğinden güzelleştirebilir mi?

Gelinen yerde, yenilenen İstanbul seçimlerinin il sınırlarını aşır dinci-faşist ittifakla ülke genelinde siyasal bir çarpışmaya döndüğü açık. AKP’nin içişleri bakanlığını yapan SS bozuntusu bile, “Bugün İstanbul’u veren yarın Türkiye’yi verir” diyerek bunu açıkça ilan etti. Çarpışmanın bir tarafı dinci-faşist iktidar blokuyken, diğer tarafı yıllardır bu blokta temsil edilen siyasal gericiğin ağırlığından bunalan, en demokratik hak ve özgürlükleri pervasızca gasp edilen, karalamalara maruz kalan toplum kesimleridir. Bu nedenle dinci-faşist ittifakın 23 Haziran’daki yenilgisi, aralarında emekçi katmanların da bulunduğu bu kesimler için soluk borusu olacaktır.

Bu öneme rağmen, bu kadarıyla, seçim sonuçlarının her şeyi güzelleştirmeye yetmeyeceği açık. Şimdiden dile getirilen seçim hileleri senaryolarını ve

AKP-MHP blokunun yasa-kural tanımayan anlayışının olası sonuçlarını bugün için bir kenara koysak bile, burjuva demokrasisinin dahi giderek rafa kaldırılması ve despotizmin egemen olması bugünkü tartışmalardan öte bir durum.

“Yeni bir tarihsel dönemden, bir büyük tarihsel çalkantı dönemine giristen söz ediyoruz. Bu dönem burjuva düzen tabanı üzerinde demokrasiye gidiş dönemi değil. Tam tersine, neoliberal yağma için, emperyalist savaşlar için despotik devlet gerekli, geline yerde gerekli den öteye zorunlu. Köklü burjuva demokrasilerinin bile polis rejimine evrilmekte olduğu bir yeni dönemin içindeyiz artık. Bu kuşkusuz demokrasi uğruna mücadelelenin önemini ortadan kaldırmaz, ama bu mücadelenin artık her zamankinden daha çok toplumsal devrim mücadelesi içinde ele alınmasını gerektirir. Demokrasinin mücadelesini sosyalizm uğruna mücadele içinde anlamlandırmanızı gerektirir. Sorunu böyle ele aldığınızda, mücadeleyi sınıfsal bir eksene oturttuğunuzda ise hareket zaten salt demokratikleşme sınırlarında kalmaz. Salt siyasal özgürlükler uğruna harekete geçmek her zaman küçük-burjuvazinin dar ufkudur. Demokratizm onun programıdır.” (Hazaran Direnişi üzerine-1, H. Fırat / Ekim, sayı 291, Kasım 2013)

Öte yandan, AKP’nin çöküşü ve dinci-faşist ittifak blokunun dağılması elbet

te siyasal gericiğin bugünkü ağırlığının belli ölçüde ortadan kalkmasına yol açacaktır. Bu da başta işçi sınıfı olmak üzere, toplumun farklı kesimlerinin hareketinin önünü açacaktır. Fakat bununla sınırla kaldığında her şeyin çok güzel olacağını söyleyemeyiz yine de. Zira bu kez toplum burjuva gericiğinin başka bir biçiminin altında kalacaktır. Bu nedenle, her şeyin güzelleşmesinin, ‘dinci-faşist iktidarın çöküşü’ ve ‘sermaye düzeninin yerle bir edilişi’ birleşikliği içinde mümkün olduğunu bir an bile unutmamakta fayda var.

KİMİN İÇİN?

Geleceğe ilişkin can alıcı sorulardan biri de her şeyin kimin için güzel olacağıdır? Bugün “Her şey çok güzel olacak” mottosu, neredeyse her bileşeni birer sermaye gücünü temsil eden Galatasaray Divan Kurulu’nda da AKP’nin “seçim darbesi” karşısında tepkilerini gizleyen emekçiler arasında da dile getiriliyor. Gelecekte her şeyin bu karşıt iki sınıf için de çok güzel olabilmesi mümkün mü?

Tek adama dayalı bir dikta rejimi inşa eden AKP’nin çözülüşü büyük burjuvazinin geleneksel kanadının da işine yarayabilir, emekçi katmanların da. Fakat ‘her şey’, bu karşıt sınıflardan biri, egemen olan sınıf için çok güzel olabilir. Bu nedenle, güzelleştirilmiş bir gelecek kurgularken, bu güzelliğin hangi sınıfa atfedilmesine dikkat etmek gerekir.

Tüm kesimleri aynı torbanın içine koyan E. İmamoğlu’nun “iş insanlarına” özel olarak seslenmeyi ihmal etmediğini de buraya dipnot niyetine ekleyelim.

KİMİNLE?

Her şeyin çok güzel olduğu bir geleceğe nasıl varılabileceğini, gelecekteki bu güzelliğin kimin için olacağını belirlediniz diyelim. Peki düşündüğünüzde bu geleceği kiminle inşa edeceksiniz? “Kimin için?” sorusuyla bağlantılı olarak, geleceğin inşasında hangi sınıf ya da katmana yaslanırsanız, gelecek de onun için güzel olur. Tersinden, geleceğin kimin için güzel olmasını istiyorsanız, o sınıf ya da katmana yaslanmanız gerekir.

Eğer gerçekten her şeyin işçi sınıfı ve emekçiler için güzel olmasını istiyorsanız, yüzünüzü tam da bu sınıfa dönmek zorundasınız. Bu da işçi ve emekçilerin fabrikalarında, işyerlerinde ve sokaklarda devrimci mücadeleyi yükseltmesi için çalışmak demektir.

“İşçi sınıfı sınıfsal konumu gereği kendini sermaye sınıfına karşıtlık içinde tanımlar, mücadelesi de buna yönelir. Sıradan direnişlerin bile ortak sloganı olan ‘İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!’ söylemi bunun en popüler bir ifadesidir. Burada tüm sadeliği içinde siyasal değil fakat sınıfsal bir tanım var. Sınıfın karşısında sınıf var burada. İşçi sınıfının birliği sermaye egemenliğini yenecek anlamına

gelir. Bu henüz ilkel bir bilinçtir ama belirlirli bir sınıfsal konumun doğasından gelmektedir. Bu, bir sınıfın kendini bir başka sınıfın karşısına koymasındır.” (a.g.e.)

Böylesi bir durumun gerek başını CHP’nin çektiği düzen muhalefetine gerekse İstanbul adayı E. İmamoğlu’nun çapını hayli aştığı ortada.

ÖNEMSEMEYELİM Mİ?

Burjuvazinin egemenliği altında hiçbir seçimin işçi ve emekçiler için gerçek anlamda çare olmayacağı açık. Buna karşın, tarihsel ya da güncel örnekler, kimi seçimlerin sınıfın devrimci mücadelesi için dönemsel olarak belli bir önem taşıdığını da gösteriyor. Bugünkü süreçte, İstanbul seçimleri işçi sınıfı için kendi sınırlarından bir önem taşıyor elbette. İlk sorunun cevabında belirtildiği gibi, yenilenen İstanbul seçimlerinde AKP’nin yenilgisi, toplumsal mücadelenin dinamiklerini oluşturan kesimlerin umudunun ve mücadele gücünün tazelenmesini sağlayabilir. AKP’nin dizginlerinden boşalan zorbalığının önüne bir set çekmenin önemli bir adımı olabilir.

Öyleyse, gündemdeki seçim süreci küçümsenmemelidir. Fakat bu süreç nasıl yaklaşılması, seçimle ilgili olarak işçi ve emekçilere ne anlatılması gerektiği önemlidir. Asıl sorun da budur.

NE YAPMALI?

Tüm bunları, son bir soruyla birleştirerek en açık haline kavuşturabiliriz. 23 Haziran’daki seçimlerle ilgili olarak ne yapmalı? İşçi ve emekçileri sandık üzerinden pasif bir tutum almaya çağırmakla sınırlanmak yerine, seçimin yenilenmesinin aynasında AKP’nin tek adama dayalı dikta rejimini teşhir etmeli, bu rejimin başta grev hakkı olmak üzere en temel hak ve özgürlükleri gasp ettiğini vurgulamalı, aynı rejimin patronlara nasıl hizmet ettiğini anlatmalıyız. Bununla birlikte, düzen ve devlet gerçeğiyle sınıf ilişkilerini tüm çıplaklığıyla gündemde tutmalı, demokratik hak ve özgürlüklerin kazanılabilmesi ile sömürü zincirlerinden kurtulunabilmesi arasındaki bağı ortaya koymalıyız. Dinci-faşist iktidarın baskı ve zorbalığına karşı sesini yükselten emekçi katmanların eylemini büyütmek için çaba harcamalı, fakat hiçbir liberal/reformist hayale kapılmalarına izin vermemeliyiz.

Ve son bir hatırlatma...

“Devrimci siyaset sınıf ilişkileri ve çatışması alanına dayanır. Siz çatışan sınıfları karşı karşıya koyacaksınız, özgürlükler ile despotizmi değil. Mevcut siyasal sistemi kendi temelleri üzerinde demokratikleştirmeniz temel sınıf ilişkilerini herhangi bir biçimde etkilemez, sınıflar yerli yerinde kalır.” (a.g.e.)

Merkez Bankası’nın rezervleri eriyor, kriz derinleşiyor

Türkiye kapitalizminin ekonomik krizi, döviz kurundaki hareketlilik, borçlar, bütçe açıkları ve ödemeler dengesi alanındaki açmazlarla ortaya serilmeye devam ediyor. Sermaye devleti dövizdeki yükseliş ve finansman sorununa Merkez Bankası’nın dövizlerini eriterek çözüm arasa da bu adımlar beklenen etkiyi yaratmıyor.

Merkez Bankası’nın dövizini düşük tutmak adına attığı adımlar hem yeterince sonuç üretmezken, hem de sermaye cephesinde ve piyasalarda kaygıyı büyütüyor.

DÖVİZDEKİ YÜKSELİŞE ÇÖZÜM ÜRETİLEMİYOR

YSK’nın İstanbul’da seçimlerin tekrarlanması yönündeki kararının ardından TL döviz karşısındaki kayıplarını arttırmıştı. Bunun ardından Merkez Bankası tarafından atılan adımlar sonrası yeni hafta yine dövizde yükselişe açıldı.

Ekonomistler Merkez Bankası’nın müdahalelerinin dışa vurduğu tehlikeye dikkat çekti. *Dünya* gazetesi yazarı Alaattin Aktaş “Dövizde tehlikeli operasyonlar” başlıklı 13 Mayıs tarihli yazısında Merkez Bankası’nın net döviz rezervinin ekside olduğuna dikkat çekti. 8 Mayıs’ta bankanın 12 milyar dolar döviz rezervi bulunduğu, ertesi gün rezervlerin 1,5 milyar dolar eriyerek 10,5 milyar dolara gerilediği belirtilen yazı-

da, Merkez Bankası’nın kamu bankaları eliyle döviz sattığına işaret edildi. Swap yoluyla elde edilen döviz düşüldüğünde rezervlerin eksiye indiğini belirten Aktaş, bu adımlarla, sorunların yalnızca üstünün örtüldüğüne dikkat çekti.

MERKEZ BANKASI’NIN YAĞMALANMASI YİNE GÜNDEMDE

Geçtiğimiz haftanın bir diğer gündemini, devletin Merkez Bankası’ndan yeni bir yağma peşinde olduğu iddiası oluşturdu. *Reuters*’in ekonomi kaynaklarına dayandığı iddiaya göre, Merkez Bankası’nın olağan dışı durumlar için tuttuğu 40 milyar liralık ihtiyat akçesinin merkezi yönetim bütçesine aktarılması planlanıyor.

Seçimler ve kriz nedeniyle artan bütçe açıklarını kapatamayan sermaye devletinin bu hesabı, ekonomiye çözüm arayışlarındaki çaresizliğini tekrar göz-

ler önüne serdi. Ekonomistler böyle bir uygulamanın daha önce görülmediğine işaret ederek, bunun enflasyon ve kurda yeni yükselişe yol açacağı uyarısında bulundu. Bu adımla Merkez Bankası’nın açmazlarının derinleşeceğinin altını çizen ekonomistler, bu nedenle güven kaybının daha da artacağını dile getirdi.

MART AYINDA REZERVLER 5,7 MİLYAR DOLAR ERİDİ

Öte yandan Merkez Bankası’nın açıkladığı Mart ayı ödemeler dengesinde de rezervlerin 5,7 milyar dolar eridiği göze çarptı. Ayrıca, ekonomik krizin bir sonucu olarak, ithalat ve dış ticaret açığında gerilemenin etkisiyle cari açığındaki düşüş seviyelerin Mart ayında da sürdüğü gözlemlendi. 12 aylık cari açık 12 milyar 829 milyon dolar olurken, resmi rezervler 5 milyar 728 milyon dolar azaldı.

TÜİK Şubat raporu: İssiz sayısı bir yılda 1,4 milyon kişi arttı

Türkiye kapitalizminin derinleşen krizinin işsizlik üzerindeki etkileri sürüyor. Türkiye İstatistik Kurumu (TÜİK) verilerine göre, Şubat döneminde işsizlik oranı yüzde 14,7 olurken, genç nüfusta işsizlik oranı yüzde 26,1’e ulaştı.

TÜİK’in Şubat dönemi raporundan öne çıkan işgücü istatistikleri şu şekilde:

- 2019 Şubat döneminde, geçen yıla kıyasla istihdamda 811 bin kişilik düşüş olurken, istihdam oranı da yüzde 1,8 puan azalarak yüzde 44,8’e geriledi. İstihdamdaki gerileme tarımda 296 bin, tarım dışı sektörlerde 514 bin kişiyi buldu.
- Hizmet sektörünün istihdamdaki payının yüzde 2,4 puan arttığı bu dönemde, diğer tüm sektörlerin payı geriledi. Tarımın payı 0,6 puan düşüşle yüzde 17,1, sanayinininki 0,3 düşüşle yüzde 19,7, inşaatınki 1,6 puan düşüşle yüzde 5,4 oldu.
- Bir yılda işgücüne katılım 564 bin kişi arttı, işgücüne katılım oranı yüzde 52,5 oldu. İşgücüne katılım erkeklerde 0,1 puan gerileyerek yüzde 71,4, kadınlarda 0,7 puan artarak yüzde 34 oldu.
- Kayıt dışı çalışmanın 1,3 puan arttığı bu dönemde, tarım dışı sektörlerde de 1,1 puanlık artış oldu. Herhangi bir sosyal güvenlik kuruluşuna bağlı olmayan çalışanların oranı yüzde 33,5 olarak

gerçekleşti. Tarım dışı sektörlerde bu oran yüzde 22,8 seviyesinde gerçekleşti.

- Genç nüfusta (15-24 yaş) işsizlik oranı, geçen yıla kıyasla 7,1 puan arttı ve yüzde 26,1 oldu. Kadınlarda bu oran yüzde 29,3, erkeklerde yüzde 24,2 oldu. Ne istihdam ne eğitimde olan genç nüfusun oranı ise yüzde 24,8’e yükseldi. Bu oran erkeklerde yüzde 17,6, kadınlarda yüzde 32,2 seviyesinde gerçekleşti.
- Mevsim etkilerinden arındırılmış istatistiklere göre, 2019 Şubat döneminde, 2019’un bir önceki dönemine kıyasla işsizlik oranında 0,3 puanlık artış kaydedildi.

Ekonomik krizlerin kazananları ve kaybedenleri

Ekonomik kriz dönemlerinde milyonlarca insanın yoksulluğu artar, binlerce küçük firma batır, bazı sektörlerde durgunluk yaşanır, işsizlik çoğalır ve benzer daha pek çok sonuç yaşanır. Ancak bu kriz dönemlerini fırsata çevirip, servetlerini büyütenler de olur. Büyük sermaye kesimleri, yandaş sermaye grupları kriz dönemlerinde alabildiğine semirirler.

Kapitalist ekonomik işleyişin kaçınılmaz sonuçlarından biri olan krizler, belirli aralıklarla kendini tekrar ederler. Günümüzde dünya ekonomisi/piyasası diye tabir edilen mekanizma, sermayedarların yatırım yaparken toplumların ihtiyaçlarından çok, daha kârlı alanları tercih etmeleri üzerinden işliyor. Kapitalist devletler, plansız ekonomi modelinden kaynaklı olarak patlak veren bu kriz dönemlerinde biriken borçları çalışan sınıfın sırtına yükleyip, sermaye sahibi sınıfa da kolaylıklar sağlayarak, süreci 'kontrol-lü' bir şekilde atlatmaya çalışırlar.

Öte yandan emperyalist devletler ve tekeller ekonomik kriz içerisine giren ülkelere borçlar vererek, bu ülkelerin ekonomi politikalarını belirlerler. IMF gibi kuruluşlar buna hizmet eder. ABD, AB ve Japonya gibi gelişmiş kapitalist ülkelerde kriz patlak verdiğinde (2008 sürecinde olduğu gibi), bu ülkelerin merkez bankaları para basıp kendi krizlerini diğer ülkelere yayarak süreci yönetmeye çalışırlar. Aslında kapitalizmin hiç bitmeyecek bu kriz dönemleri, geçici önlemler ile sadece erteleniyor. Bu ertelemeler ile büyükler kazanıyor, küçükler kaybediyor ve asıl bedeli işçi sınıfı ve emekçi kitleler ödüyor.

Türkiye'de 1972, 1980-82, 1987, 1994, 2001-02, 2008-09 yılları kriz yılları olarak kayıtlara geçmiştir. 2018 yazından bu yana ise yeni bir ekonomik kriz dönemi süregelmektedir. Ekonomistler 1994 ve 2001 krizlerinin bilançosunun nispeten daha ağır olduğunu belirtse de şimdiki krizin şiddetine de dikkat çekiyorlar.

AKP döneminde uygulanan politikalarla, üretken sektörler (tarım ve imalat sanayi) yerine üretken olmayan ve 'görüntüde büyüme' sağlayan, iç piyasaya yönelik sektörler (inşaat, AVM'ler vb.) palazlandırıldı. Tüketici kredileri bolca dağıtıldı. Emekçiler borçlanarak ev ve araba alabildi. Bu arada yandaş serma-

Aslında kapitalizmin hiç bitmeyecek bu kriz dönemleri, geçici önlemler ile sadece erteleniyor. Bu ertelemeler ile büyükler kazanıyor, küçükler kaybediyor ve asıl bedeli işçi sınıfı ve emekçi kitleler ödüyor.

ye gruplarına rantlar yolu ile servetler kazandırıldı. Geçtiğimiz yıla kadar süren sahte refah dönemi geçen yaz dramatik şekilde kapandı. Cari açık ve dış borç katlanarak büyürken, sermaye kaçışları oldu. Döviz kurlarının artması ile TL değer kaybetti. Merkez Bankası'nın bağımsızlığı tartışmaları eşliğinde uluslararası finansal kuruluşları tarafından Türkiye'nin kredi puanları düşürüldü. Sadece ekonomik değil, siyasi krizlerin de yaşandığı Türkiye'de, gidişata yönelik tahminler karamsar bir tablo sunmaya devam ediyor.

Yabancı sermayedarların yatırım yapması için faizleri arttırma, büyük ve yandaş firmaların kredi borçlarını yapılandırma ya da bu borçları kamuya mal etme gibi çözümler ile devlet, aslında sermaye sınıfı için var olduğunu her adımıyla göstermektedir. Kapitalistler "Kriz nasıl fırsata çevrilir?" konulu etkinlikler düzenleyip, "hükümetlerin sağlayacakları kolaylıklara" vurgu yapıyorlar. Şirketlerin eski batık kredileri için, kamu bankalarının dağıttığı kredilerin yanı sıra İşsizlik Fonu'ndan 11 milyar, Hazine'den 28 milyar TL'lik tahvil aktarıldı. "Yeni Ekonomi Programı" paketi ile de kıdem tazminatı fonu oluşturulması, BES'in zorunlu hale

getirilmesi ve kamusal alanlarda tasarrufla gidilmesi gibi hedefler açıklandı. Yine sermaye sınıfına yarar sağlayan önlemler bunlar. Hazine garantisi ile hayata geçirilen şehir hastaneleri, yol-tünel yapımı, havalimanı ve diğer projeler için kredi çekmiş yandaş sermayedarların da borçları kamuya yüklenecek.

Sermaye devletinin bu önlemleri dışında, kapitalistler de kriz ortamını baha ne ederek toplu işçi kıyımlarına başvuru- yor, maaşları ödemiyor, iflas ettim deyip, kaçabiliyorlar. Zenginler vatandaşlıklarını başka ülkelere alabiliyor, servetlerine oranla zaten az ödedikleri vergilerden dahi kaçmak için her türlü oyuna başvuru- yorlar. Kriz dönemlerinde yaşanan tüm bu senaryoların başrolünde elbette kapitalistler yer alıyor. Başroldekiler kat be kat kazanırken, yan rollerdekiler kısmen eziliyor, arka planda çalışanlar ise tüm yükü çekiyor.

BDDK (Bankacılık Düzenleme ve Denetleme Kurumu) verilerine göre ülkede milyonerlerin sayısı son üç ayda yaklaşık 13 bin arttı. Yurtdışındaki yerleşik milyoner sayısı 20 bine yakın. Bankacılık sektöründe kazanç, toplam faiz geliri oranı ile mart ayında yüzde 4,3 artış gösterdi.

Türkiye'nin en büyük iki sermaye grubu olan Koç ve Sabancı holdingleri AKP dönemi boyunca en büyük kâr oranlarını yakalarlarken, 2019'un ilk çeyreğindeki bilançoları ile de ekonomik krize rağmen kârlarını korudular. Koç Holding 2018 yılının ilk çeyreğinde konsolide bazda toplam 24,6 milyar TL gelir elde ederken, 2019 yılının ilk çeyreğinde 34,3 milyar TL gelir elde etti. Sabancı Holding'in geliri de bir önceki yıla göre yüzde 15 artış gösterdi. Sabancı Holding Yönetim Kurulu Başkanı Güler Sabancı, önceki günlerde, Hazine ve Maliye Bakanı damat Berat Albayrak'ın sunumlarından boşuna övgüyle bahsetmemiştir.

Türkiye'de yoksulluk sınırı en güncel hali ile 7.520 TL olarak açıklandı. Son 5 yılda yarım milyona yakın esnaf iflas etti. Milyonlarca insan, kapitalistlerin krizleri yüzünden yoksulluğa, işsizliğe ve açlığa itiliyor.

Bu sayılar Türkiye'deki servet-sefalet arasındaki uçurumun ne şekilde derinleştiğini ve ekonomik krizin nasıl fırsata çevrildiğinin kanıtıdır. İşçi ve emekçi kitleler harekete geçmedikçe kendileri fatu- rayı ödemeye, kapitalistler ise palazlan- maya devam edecektir.

Özel endüstri bölgeleri ya da sermayeye özel kıyaklar

Endüstri Bölgeleri Kanunu kapsamındaki Cumhurbaşkanlığı'nın aldığı karar ile 5 ilde (Bursa, İstanbul, Mardin, Balıkesir ve İzmir) 6 özel endüstri bölgesi belirlendi. *Resmî Gazete*'de yayınlanan karara göre bu 6 özel endüstri bölgesi şu avantajlara sahip olacak:

- Projenin altyapı masrafları bakanlık tarafından karşılanabilir.

- Kamulaştırma işlemi yapılacaksa bunun masrafları da bakanlık tarafından karşılanabilir.

- ÇED süreci olağandan çok hızlı işler. En geç iki ay içerisinde yatırımın koşulu olan "ÇED gerekli değildir" veya "ÇED olumlu" raporu verilir. Tesisin üretime geçmesi için bakanlık tarafından alınan onay ve izinlerin ardından diğer izinler ilgili kurumlarca 15 gün içinde verilir.

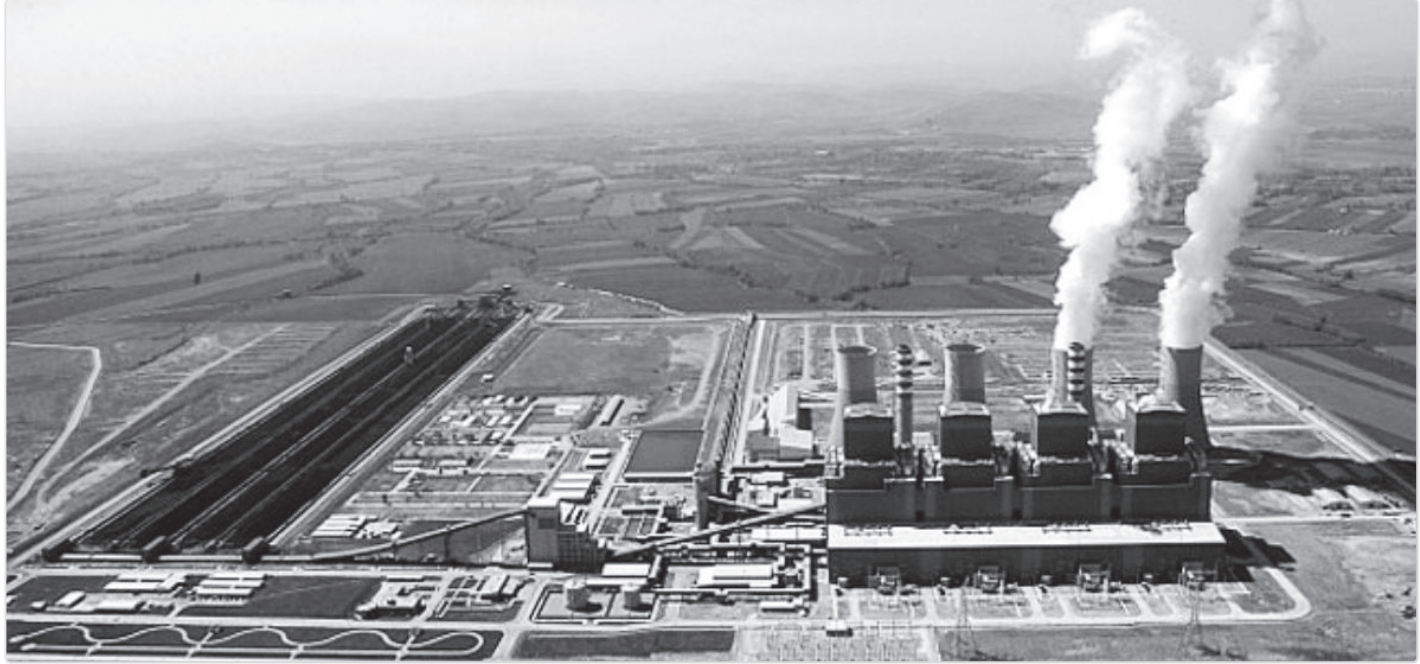
- Harita, etüt raporu, imar planları, alt ve üst yapı projeleri bakanlık tarafından onaylanır ve bu işlemler için bedel alınmaz.

- Yapı ruhsatı, yapı kullanma izni, işyeri açma ve çalıştırma ruhsatı bakanlık tarafından verilir ve söz konusu ruhsatlar için harç alınmaz.

- Bölgede yer alan bütün binalar emlak vergisinden, arsaların tahsisine ilişkin sözleşme ve taahhütnameler damga vergisinden muaftır.

- Hazine arazileri üzerinde 49 yıllığına irtifak hakkı veya kullanma izni verilir. İrtifak hakkı veya kullanma izni bedeli, taşınmazın emlak vergisine esas asgari metrekare birim değeri toplamının binde 5'i, stratejik yatırım olması durumunda ise binde 1'i oranında belirlenir.

- Bu bölgelere Cumhurbaşkanınca ek

teşvikler belirlenebilir.

- Yatırım Teşvik Belgesi alan yatırımlar, vergi indirimi ve sigorta primi işveren hissesi desteği açısından bulundukları bölgenin bir alt bölgesinde sağlanan oran ve sürelerde bu desteklerden yararlanabilir.

TEŞVİKLER SERMAYEYE, EN ÖNCE DE DAMATGİLLERE!

Söz konusu 6 bölgeden önce İzmir Aliğa Star Rafinerisi geçen yıl Türkiye'nin ilk özel endüstri bölgesi olarak ilan edilmişti. Şimdi belirlenen 6 özel endüstri bölgesi de benzer şekilde özel teşviklerden yararlanacak. 6 bölgenin toplam yatırım tutarının 3,7 milyar dolar olacağı açıklandı.

Yüzde 95'inin sıfırdan yeni yatırım olduğu belirtilen şirketlerin başında Tayyip Erdoğan'a yakınlığı ile sürekli gündemde olan, daha doğrusu sürekli ihalelerde gördüğümüz Albayrak Group geliyor. 165 milyon dolarlık yatırımla üretime başlayan Albayrak Turizm Seyahat İnşaat Ticaret AŞ'ye ait Balıkesir'deki SEKA Kağıt Fabrikası'nın bulunduğu özel endüstri bölgesine ilerleyen süreçte 240 milyon dolarlık ilave yatırım yapılması bekleniyor.

İstanbul'da farklı sektörlerle ait 191 üretim tesisinin faaliyete başlaması planlanan TESKOOP Teknoloji ve Sanayi Toplu İşyeri Yapı Kooperatifi Özel Endüstri Bölgesi'ne toplam yatırım tutarı 1,9 milyar dolar. 109 farklı üretim tesisi ile faaliyete geçecek olan ÖZAR Toplu İşyeri Yapı Kooperatifi Özel Endüstri Bölgesi'ne ise 950 milyon dolar yatırım yapıldı.

Bursa Asil Çelik Sanayi ve Ticaret AŞ Özel Endüstri Bölgesi'nde paslanmaz çelik ve kalıp çelik üretimi gerçekleştiren şirketin, bugüne kadar yaptığı ve yapacağı yatırımların toplamı 500 milyon dolar civarında.

Mardin'de 760 milyon dolar yatırım yapılan Eti Bakır AŞ Özel Endüstri Bölgesi'ne gelecek dönem de 40 milyon dolar yeni yatırım gerçekleştirilecek.

İzmir'de vasıflı çelik ürünleri üretim tesisi olduğu söylenen Most Makina Enerji Taahhüt Sanayi ve Ticaret AŞ'ye yatırım tutarı 450 milyon dolar.

KRİZ KİME, KIYAK KİME?

Star Rafineri sürecinde olduğu gibi 6 özel endüstri bölgesine dair açıklamalarda da bu hamlelerin Türkiye'nin cari açığını kapatacağı, 49 bin kişilik istihdam sağlayacağı iddia ediliyor. Türkiye'nin ilk Stratejik Yatırım Belgesi'ne sahip Star Rafineri'ye 6,6 milyar TL tutarında yatırım yapıldığı söyleniyor. Son 30 yılda tek noktaya yapılan bu en büyük yatırım, sık sık yabancı sermayenin ayağını alıştıracağı şeklinde propagandaya konu edildi. Öte yandan söz konusu yatırımlara KDV istisnası, gümrük vergisi muafiyeti, yüzde 90 oranında vergi indirimi, yüzde 50 oranında yatırım katkısı, 7 yıl boyunca asgari ücret tutarı ile sınırlı olmak üzere sigorta primi işveren hissesinin karşılanması, bina inşaat harcamaları için KDV iadesi, yatırım tutarının yüzde 5'ini geçmemek kaydıyla 50 milyon TL'ye kadar faiz gibi destekler sunuluyor.

Büyük bir ekonomik krizin yaşandığı bir dönemdeyiz. Türkiye'nin paraya sıkışmış olduğu her fırsatta dile getiriliyor ve devlet sürekli emperyalist devletlerin ve tekellerin kapılarını açıyor. Her ne şekilde olursa olsun devlet kasalarından birine giren sıcak para hızla sermayeye akıyor. Devletin elinde toplanan fonlar teşvik vb. çeşitli adlarla sermayeye akıtılıyor, sermayenin krizden çıkması ve sermaye gruplarının palazlanması için kullanılıyor. Krizin bedeli ise her zamanki gibi işçi ve emekçilerin omuzlarına yıkılıyor.

Eti'de grev kararı alındı

Bisküvi, kurabiye, kek, turta, çikolata, gofret, bebek maması ve hazır gıda ürünleri alanlarında üretim yapan Eti Gıda Sanayi AŞ işletmeleri ile Tek Gıda-İş Sendikası arasında Ocak ayından bu yana yürütülen toplu sözleşme görüşmelerinde anlaşma sağlanamadı.

Eskişehir ve Bilecik'teki toplam 6 fabrikada çalışan 4 bin 600 işçiyi kapsayan toplu sözleşme sürecinin tıkanması üzerine sendika grev kararı aldı.

Grev kararının fabrikalara asılma-

sının ardından anlaşma olmazsa, 6 fabrikadaki işçiler 27 Mayıs'ta greve çıkacak.

Sendika yöneticileri toplu sözleşmenin iki yıllık ve yürürlük tarihinin 1 Ocak 2019 olmasını isterken, işçi ücretlerine ortalama yüzde 33 oranında artış ve kıdem yılı zammı talep etti. Patron ise ücretler için ortalama yüzde 16 zam teklifinde bulundu ve toplu sözleşme yürürlük tarihinin 31 Aralık 2018 olmasını istedi.

TÜPRAŞ'ta TİS süreci eylemlerle sürüyor

TÜPRAŞ'ın İzmir, Kocaeli, Kırıkkale ve Batman rafinerilerinde çalışan yaklaşık 4.300 işçiyi ilgilendiren toplu iş sözleşmesi, süreci arabulucu görüşmelerini de geride bırakarak, Yüksek Hakem aşamasına sarktı. Bu dönem TÜPRAŞ kapitalistinin KİPLAS'a (Türkiye Kimya Petrol Lastik ve Plastik Sanayi İşverenleri Sendikası) üye olmasından kaynaklı TİS süreci geçmiş senelere göre daha farklı ilerliyor.

KİPLAS'la birlikte TÜPRAŞ yönetimi ile Petrol-İş Sendikası arasında gerçekleşen 9 oturumun büyük çoğunluğunda hiçbir madde üzerinde anlaşma sağlanamadı. Bu durum geçmiş PETKİM sözleşmesini aklara getirdi. PETKİM'de zam oranı değil, bir brüt maaş verilmesi teklif edilmişti. KİPLAS PETKİM'deki görüşmelerde de dayatmalarını sürdürmüş, süreci sermaye devletinin bir aracı olan Yüksek Hakem'e götürmüş, sendikayı baskı altında tutarak sözleşmenin imzalanmasını sağlamıştı. Petrol-İş Sendikası bu sürecin TÜPRAŞ'ta da benzer şekilde işletilmeye çalışıldığını eylemlerde sık sık ortaya koydu.

Her oturumun ardından TÜPRAŞ'ın dört rafinerisinde aynı anda bir günlük eylemler yapıldı. Yaklaşık son bir ayda ise haftada birkaç gün eylem yapıldı. Geçtiğimiz hafta her gün eylem yapıldı. Bu eylemlerde gündüz vardiyası kapı önüne gelerek işbaşı yapmadı, gece vardiyası çalışmaya devam ederek üretim zora sokulmuş oldu. Bu dönem dört rafineride birlikte hareket etme noktasında bütünlüklü davranılma öne çıkıyor. Dört ayrı şubeye bağlı olunsda da aynı tutum ve eylemi uygulama açısından bugüne kadar iç bütünlük korunabildi.

ÜRETİM VE KÂR REKORLARI EŞLİĞİNDE İŞÇİLERİN KAZANILMIŞ HAKLARINA SALDIRI VE DÜŞÜK ÜCRET DAYATMASI

Sendikalı işyerlerinde günden güne yaygınlaşan 3 yıllık sözleşme süresi TÜPRAŞ sermayesi tarafından da talep ediliyor. TÜPRAŞ yönetimi sözleşme süresini uzatarak işçilerin sendikal örgütlülüğünü dağıtmak isterken, aynı zamanda önümüzdeki yıllar için düşük ücretler vermeyi hedefliyor. Bir oturumda işçilere bir brüt maaş verilerek zam yapılmaması

TÜPRAŞ işçilerinin kazanılmış hakları ve talepleri arkasında kararlılıkla durmaları gerekiyor. Bunun bir gereği olarak iş yavaşlatmaya dayalı yapılan eylemler daha sonuç alıcı biçime kavuşmalı, sınıfın üretimden gelen gücünü yansıtmalıdır. Kazanmanın yolu, grev yapmanın yasak olduğu TÜPRAŞ'ta yasalık aramaya son vererek, işçi sınıfının fiili-meşru mücadele çizgisini kuşanmaktan geçmektedir.

teklif edildiyse de sendika bunu "rüşvet" olarak niteleyip reddetti. Bunun yanı sıra, yıllardır süregelen vardiya sistemi hiçbir dayanağı olmadan değiştirilmek isteniyor. Bir diğer saldırı da mazeret izinlerine yönelik. 8 günlük iznin 3 güne düşürülmesi dayatılıyor. Tüm bu kazanılmış haklara yönelik saldırılara ve rüşvet teklifine TÜPRAŞ işçisi eylemlerle cevap verdi, vermeye devam ediyor.

TÜPRAŞ İŞÇİLERİ: "KRİZİN BEDELİNİ ÖDEMEECEĞİZ!"

Krizin derinleştiği, her gün yeni zamların yapıldığı Türkiye'de TÜPRAŞ işçileri, şirketten %50 zam isteyerek, yaptıkları açıklamalarda "Krizin bedelini ödemeyeceğiz" dediler. Petrol-İş Aliğa Şubesi TÜPRAŞ sözleşmesi taslağını işçilerin talepleri doğrultusunda hazırladı. Ardından genel merkezde diğer şubelerle tartışarak, talepler birleştirilerek son hali verildi. Bu dönemde işçilerin ücretlerinin erimesine karşı bir mücadele potansiyelinin olduğu gözlemlenirken, geline yerde bu, eylemlerle de somutlanmış oldu. Kıdem tazminatının gaspı gündeme

me geldiğinde işçiler eylemlerinde bu konuyu da gündeme getirdiler.

Hazırlık aşamasıyla, uyarı eylemleriyle, TÜPRAŞ kapitalistini protestolarla ayları bulan TİS sürecinde arabulucu görüşmeleri de son bulurken, sendikanın açıkladığı bilgilere göre haftaya pazartesi uyuşmazlık raporu sendikaya tebliğ edilecek ve 6 işgünü içerisinde, yani 27 Mayıs'a kadar Yüksek Hakem'e başvurulmuş olunacak. Süreç ilerledikçe eylemlerin daha da sertleşeceği öngörülüyor.

SERMAYENİN SALDIRILARINA KARŞI SINIF DAYANIŞMASI YÜKSELTİLMELİ!

TÜPRAŞ işçisine dayatılan 3 yıllık sözleşme süresi, vardiya değişikliği ve düşük ücretler özellikle sendikalı işyerlerinde her seferinde karşımıza çıkıyor. Sendikalı veya sendikasız tüm fabrikalarda krizin etkisiyle birlikte patronlar işçilerin var olan haklarına saldırırlarken, işçilere her yerde sefalet ücretleri dayatılıyor.

Öte yandan sermayenin tek adam diktatörlüğü, patronları gerek kolluk güçleriyle gerek yargısıyla gerekse işleyişle kollamaya devam ediyor. Her türlü

eylemin bastırıldığı, kıdem tazminatı gibi haklarımızın gasp edilmeye çalışıldığı, grevlerin yasaklandığı, krizin faturasının zamlarla, düşük ücretlerle işçi sınıfına ödetilmeye çalışıldığı bu dönemde TÜPRAŞ işçisini daha çetin bir mücadele bekliyor.

TÜPRAŞ işçilerinin kazanılmış hakları ve talepleri arkasında kararlılıkla durmaları gerekiyor. Bunun bir gereği olarak iş yavaşlatmaya dayalı yapılan eylemler daha sonuç alıcı biçime kavuşmalı, sınıfın üretimden gelen gücünü yansıtmalıdır. Kazanmanın yolu, grev yapmanın yasak olduğu TÜPRAŞ'ta yasalık aramaya son vererek, işçi sınıfının fiili-meşru mücadele çizgisini kuşanmaktan geçmektedir. Dahası, sermayedarların ve iktidarın tüm saldırılarına karşı işçi sınıfı topyekûn mücadele etmedikçe, tam anlamıyla kazanmaktan bahsetmek söz konusu olmaz. Bu nedenle başta Petrol-İş Sendikası'nda örgütlü işçiler olmak üzere tüm işçi sınıfı TÜPRAŞ işçisiyle dayanışmayı ve mücadeleyi yükseltme sorumluluğu ile karşı karşıyadırlar.

PETROKİMYA İŞÇİLERİ BİRLİĞİ

Haklarımız ve geleceğimiz için sınıfa karşı sınıf!

(28 Nisan'da İstanbul'da düzenlenen Sınıfa Karşı Sınıf Kurultayı'nın sonuç metnidir...)

Emperyalist-kapitalist sistemin krizlerle boğuştuğu, dünya burjuvazisinin fatürayı işçi sınıfına, emekçilere ve mazlum halklara ödettiği bir dönemdeyiz. Ağır bir ekonomik krizin pençesinde kıvranan ülkelerden biri de Türkiye'dir. Türkiye'de kapitalist krizle birlikte yeni sosyal yıkım saldırıları gündeme getirildi, savaş ve saldırganlık politikaları derinleşti. Servet-sefalet kutuplaşması arttı. İşçi ve emekçilerin sefaleti katlanılmayacak düzeye ulaştı. İşsizlik rakamları 7 milyonu aştı. Seçimlerin hemen ardından kıdem tazminatı hakkının gaspı, zorunlu BES dayatması, vergi yükünün ağırlaştırılması gibi saldırılar içeren Yeni Ekonomik Program (YEP) açıklandı.

Kriz dönemleri kapitalizmin akıldışı ve acımasız işleyişini çarpıcı biçimde yansıtan bir ayna rolü oynar. Örgütlü sermaye sınıfı gerçeğini ve düzeni teşhir olanaklarını büyütür. Kurultayı, bu olanakları değerlendirmenin ve işçi sınıfı örgütlenmesine katkının bir aracı olarak düşündük. Kurultay programını oluştururken, işçi sınıfı saflarında iktidar bilincini geliştirmeyi, temel talepler ekseninde mücadeleyi büyütmeyi, işçilerin ileriye çıkmasını sağlamayı esas aldık. Kapitalizmin farklı araç ve yöntemlerle sınıfı bölen, yozlaştıran, bilincini bulandıran, işçileri birbirine düşmanlaştıran saldırıları karşısında sınıfın birliğini güçlendirmeyi hedefledik. Kurultay hazırlıklarını sınıfın kurtuluşunun ancak kendi eseri olacağı bakışıyla ve devrimci bir sınıf hareketinin gelişiminin ön koşullarına katkı perspektifiyle örgütledik.

Kurultay hazırlıkları öncesinde yapılan panel ve söyleşiler kurultay için bir birikim ve zemin yarattı. "Kriz ve işçi sınıfının tutumu", "işçi sınıfının örgütlenme modelleri" gibi başlıklarla örgütlenen panellerde yapılan tartışma ve öneriler kurultay düşüncesinin gelişmesine hizmet etti. Farklı bölgelerde, çeşitli sanayi havzalarında ve fabrikalarda haftalara yayılan bir sürecin ardından kurultay programı oluşturuldu. Ön hazırlık sürecinde işçi sınıfının saldırılar karşısında alması gereken tutum üzerine yapılan toplantı ve tartışmalarla kolektif bir bakış yaratıldı.

Bu çalışmalar kapsamında gerçekleştirilen anket çalışması aracılığıyla yüzlerce işçi-emekçiyle bağ kuruldu. Fabrika önlerinde, servis duraklarında, standlarda kullanılan anketlerle işçi-emekçilerin kriz, yaşam ve çalışma koşulları vb. ne dair düşünceleri toparlandı. Sonuçlarını ilerleyen günlerde sunmayı planladığımız anketler üzerinden şimdilik yalnızca bir gerçeğe işaret edebiliriz. İşçi sınıfı krizin etkilerini, sistemin baskısını ve sömürüyü iliklerine kadar yaşamaktadır ve tepkisini ortaya koyacak zeminler aramaktadır.

KURULTAY HAZIRLIKLARI

Kurultay faaliyetlerini farklı sanayi havzalarında ve fabrikalarda sektörel birlikler üzerinden oluşturduğumuz Kurultay Hazırlık Komiteleri üzerinden yürüttük. Hazırlık sürecinde işçi sınıfının insanca bir yaşam ve çalışma koşulları için yürütmesi gereken mücadelenin ayrıntıları tartışıldı. Temas edilen her bir işçiye bu gündemler taşındı. Yanı sıra yürütülecek mücadelenin siyasal ve örgütsel sorunları üzerinde duruldu. Özellikle işçi sınıfının örgütlenmesinin önündeki engeller, sendikal mücadele ve sendikal bürokrasi, taban inisiyatifleri gibi konular işlendi.

1 Mayıs'ın ön günlerinde gerçekleştirdiğimiz kurultay, işçi sınıfı tarihinin mücadelelerle dolu olduğuna dikkat çekti. Sınıfın kazanım hanesine yazdığı pek çok hakkı fiili-meşru mücadele ile elde

ettiği bir kez daha vurgulandı. Kurultayda 1 Mayıs alanlarına güçlü bir şekilde katılma çağrısı yükseltildi.

Kurultay, "Kriz, taleplerimiz ve emeğin korunması" ve "İşçi sınıfın örgütlenmesi ve önündeki engeller" konulu iki ana başlıkta toplandı. Hazırlanan tebliğlerin alt başlıkları ve kurultaya katılan işçilerin fikirlerinde yaşadıkları özgül sorunlar irdelenerek mücadele taleplerinin belirlenmesi ve birleştirilmesinin sorunları ele alındı.

Kurultayda yapılan tartışma ve değerlendirmelerde öne çıkan başlıkları şöyle özetleyebiliriz:

- Kapitalizmin varlık koşulu emek sömürsü, bir başka deyişle işçi sınıfının ücretli köleliğidir. Sermaye kölelik koşullarını ağırlaştırmak ve daha fazla kâr elde edebilmek için sürekli saldırı pozisyonundadır. Ekonomik, sosyal, kültürel saldırılar sınıf kitlelerinde yozlaşma ve çürümeyi yaygınlaştırır. İşçi sınıfı ancak örgütlü bir güç olursa sömürü koşullarını sınırlandırabilir. Fakat bu da yeterli olmayacaktır. İşçi sınıfı emeğin korunması ile emeğin özgürleşmesi mücadelesini birlikte ele almalıdır. Gerçek kurtuluşa bu bakışla ulaşabileceğimizi unutmamalı ve sınıfa karşı sınıf tutumuyla örgütlenmeliyiz.

- Kapitalizm sömürü koşullarını pekiştirmek için çalışma koşullarında sürekli bir yenilenme içindedir. Bu çaba işçi sınıfı payına çalışma koşullarının esnekleşmesi, güvencesiz çalışmanın artması, çalışma sürelerinin uzaması, işsizlik,

emeklilik hakkının gaspı gibi sorunlar üretir. Bu sorunlar özellikle kriz koşullarında katlanılmayacak düzeyde ağırlaşır.

- Kapitalist sistemde krizin fatürasının işçi sınıfı ve emekçilere kesilmesi bir kuraldır. Bunun karşısında topyekûn mücadele perspektifiyle hareket edilmelidir. "Genel grev, genel direniş!" vurgusu ön plana çıkarılmalıdır.

- Kriz döneminde burjuvaziye, zenginliğine zenginlik katsın diye, vergilerin tabana yayılması, İŞKUR destekli istihdam, vergi indirimleri vb. gibi pek çok "teşvik" sunulacağı açıklanmıştır. İşçi sınıfı kıdem tazminatının fona devredilmesi, işsizlik Fonu'nun burjuvazinin ihtiyacına göre kullanılması, zorunlu BES vb. gibi yeni saldırılarla karşı karşıyadır. Dişe diş mücadele ile kazanılan hakları korumak için dişe diş mücadele örgütlenmelidir.

- Krizler yeni savaşları doğurur. Yağma, talan ve işgal politikaları eşliğinde milliyetçi, ırkçı, şoven duygular kışkırtılmaktadır. İşçi sınıfını bölmeyi amaçlayan bu gerici çabaya karşı işçilerin birliği, halkların kardeşliği bilincini yayıp güçlendirmeli, emperyalist paylaşım savaşlarına dur demelidir.

- İşçilerin burjuvazinin karşısına "sınıfa karşı sınıf" tutumuyla çıkması hakları korumanın ve geleceği kazanmanın ilk ve en önemli koşuludur. Sınıfın siyasallaşmasının, her türlü burjuva ideolojiden bağımsız devrimci örgütlenmesinin önünü açacak taban inisiyatifleri yaratmak yakıcı bir ihtiyaçtır. Sınıfın bilinç ve örgütlenmesini geliştirecek olan,

söz-yetki-karar hakkının işçilerde olduğu taban örgütlenmelerine yaslanarak, fiili-meşru mücadele hattı örnektir.

- Sınıfın örgütlenmesinin önünde pek çok engel bulunuyor. Sendikal bürokrasi işçi sınıfının önündeki en büyük engellerden biridir. Öte yandan bugün en ufak bir hak arama mücadelesi zor ile bastırılıyor. Sermaye düzeni ve devleti, polisi, bürokrasisi, yargısı ve bütün güçleri ile sınıfın karşısına dikiliyor. Eylem ve grevler pervasızca yasaklanıyor. Mücadelenin önüne engeller çıkartan yasal sınırlar aşılmalı ve fiili-meşru mücadele, işgal-grev-direnış bakışı öne çıkartılmalıdır.

- İşçi sınıfının örgütlenmesinin önündeki ideolojik engeller arasında dinsel gericilik özel bir yer tutuyor. Son yıllarda AKP iktidarıyla birlikte cemaat, tarikat, vakıf örgütlenmeleri arttı. Fabrikalarda bu gericilik yuvalarının örgütlenme çalışmaları yürütülüyor. Bunlar sınıfı dinsel, mezhepsel, memleketçilik temelinde ayrıştırıyor. İşçiler gerici-faşist cemaat-tarikatlar aracılığıyla biat eden, hakkını savunmayan bireyler haline getiriliyor. Dolayısıyla dinsel gericiliğe ve din istismarına karşı mücadele önemli bir görev olarak karşımızda duruyor.

- Örgütlenmenin önündeki engellerden biri de değersizleştirme ve yozlaştırmadır. Baskı ve aşağılayıcı uygulamalar eşliğinde çalışma ve yaşam koşullarının ağırlaşması, sınıf bilincinden ve örgütlükten yoksunlukla birleştiğinde yozlaşma ve çürümeyi yaygınlaştırmakta, bu da örgütlenmenin önünde önemli bir engele dönüşmektedir. Bunun en etkili panzehiri işçi kitlelerinin sınıf mücadelesine çekilmesidir. Her türlü yozlaşmanın ortadan kaldırılması, sınıf kardeşliğinin sağlanabilmesi, sınıf bilincini kuşanabilmesi için ayrıca sosyal-kültürel araçlar geliştirilmeli, yozlaşma sürekli bir mücadeleye konu edilmelidir.

- Günümüzde anayasal bir hak olan sendikal örgütlenme hakkı genellikle kullanılamıyor. Sendikal mücadele zor ve şiddet de dahil her türlü yolla bastırılmaya çalışılıyor. Sendikalar bin bir emekle, mücadele ile oluşturulmuş örgütlerdir. Ancak burjuvazinin sınıf içindeki uzantısı olan sendikal bürokrasi sendikalarımızı tekelinde tutmaktadır. Halihazırda sendikalara mücadeleden uzak uzlaşmacı-icazetçi bakış hakimdir. Sendikalarımız bürokratik yönetimler marifetiyle taban iradesini yok sayan, fiili-meşru mücadele bakışından uzak bir yapıya bürünmüştür. Bu da sınıfın daha sert mücadelelere hazırlanmasının önüne engel oluyor. Buna karşı sınıf sendikacılığı çizgisini örme adımlarını sistematik bir şekilde atmamız.

- Sınıfın önemli bir bölümünü

oluşturan kadın işçilerin yedek ve ucuz işgücü olarak görülmeleri toplumsal bir sorun olarak devam ediyor. Sermaye, kadın işçilere kriz dönemlerinde ya daha ucuza ve güvencesiz esnek çalışma koşullarını dayatıyor. Ya da ilk işten çıkaracakları listesine alıyor ve ev işlerine hapseden bir yaşama sürüklüyor. Kadın işçilerin toplumsal cinsiyet rollerinden kaynaklı ev işi, çocuk ve yaşlı bakımı gibi ek işlerle uğraşması kadını çifte sömürüye maruz bırakıyor. Fabrikalarda kadının aşağılanması, hor görülmesi, cinsiyetçi söylemlere, tacize ve mobbinge maruz kalması sorunları ayrıca derinleştiriyor. Kadın işçilerin örgütlenmesi mücadeleye büyük bir itilim kazandıracak, birkaç adım ileriye taşıyacaktır. Dolayısıyla sınıf ve emekçi kitleler arasında “Kadın-erkek el ele mücadeleye!” bakışını güçlendirmek büyük bir önem taşıyor.

- Burjuvazinin “meslek lisesi memleket meselesi” tartışmalarının ardından artan meslek lisesi, yüksek okullar, mesleki eğitim kursları ile genç, nitelikli ucuz işgücü yetişiyor. Stajyer, çırak vb. uygulamalarla sınıf kutuplaştırılıyor. Diğer yandan genç işçi kuşakların artması mücadeleye dinamizm kazandırmaktadır.

Ancak bununla birlikte genç işsizlik oranları da artıyor. 7 milyonu aşan işsiz nüfusun içinde önemli bir oranı genç işsizler oluşturuyor. Gençlik büyük bir geleceksizliğe sürükleniyor. Geleceksizlik vurgusu mücadelemizin önemli bir halkasını oluşturmalıdır.

- Teknoloji ve bilim her geçen gün gelişiyor. Gelişimi ile beraber üretim araçları değişiyor. Kapitalizm bu gelişimi kendi üretim sürecini geliştirmek, üretim

maliyetini azaltmak için kullanıyor. Teknolojik gelişimin işçi sınıfının çalışma ve yaşam koşullarını iyileştirmesi için mücadeleye etmek dönemin öne çıkardığı bir sorumluluktur.

- Kapitalizmin krizi dünya ölçeğinde sürüyor. Dünya işçi sınıfı ve emekçileri sosyal yıkım saldırılarına, kölelik koşullarına karşı pek çok ülkede eylemler, grevler gerçekleştiriyorlar. İşçi sınıfının dini, dili, ülkesi yoktur bakışıyla mücadelenin uluslararası boyutunu düşünmeli, dayanışmayı güçlendirmeliyiz.

- Kamu alanındaki tasfiye her geçen gün hızlanıyor. Kamu işletmelerinin özelleştirilmesi, keza varlık fonu kararları ile bütün işletmeler sermayenin ihtiyacına uygun şekillendirildi. Kamusal alanların tasfiyesine karşı mücadeleyi birleştirmeliyiz.

- Kamu alanının en önemli sorunlarından birisi de Kanun Hükmünde Kararname (KHK) ile kamu çalışanlarının ihraç edilmeleri, açığa alınmaları ve toplumsal yaşamdan uzaklaştırılmalarıdır. En temek hak olan çalışma haklarının elerinden alınmasıdır. Buna karşı mücadele eden kamu emekçileri ile mücadeleyi birleştirmeli, sınıfın ortak çıkarları için dayanışmayı güçlendirmeliyiz.

Sınıfa Karşı Sınıf Kurultayı’nın sonuç mahiyetindeki bu değerlendirmeleri ışığında tüm bileşenler önümüzdeki dönemi kazanma sorumluluğuyla hareket edeceklerdir. İlk adımda yapılması gereken, taleplerimiz etrafında kenetlenmek **taban örgütlenmelerini** güçlendirmektir. İşçilerin hakim olduğu ve işçilerin denetiminde sendikalar için **devrimci sınıf sendikacılığı** anlayışını hayata geçirmektir. “Sınıfa karşı sınıf” perspektifine dayalı

etkili bir sınıf mücadelesi, ancak söz-yetki-karar hakkının işçilerde olduğu kolektif işleyişle örülebilir.

Başarıyla sonuçlanan kurultayımız, işçi sınıfı ve emekçileri, aşağıda belirtilen temel talepler etrafında mücadeleyi büyütme çağırılmaktadır:

- Krizin faturasını kapitalistler ödesin!
- Kıdem tazminatı haktır, gasp edilemez!
- Her türlü dolaylı vergi (ÖTV-KDV) kaldırılmalı! Artan oranlı gelir ve servet vergisi!
- Yeni Ekonomi Programı (YEP) geri çekilsin!
- BES kaldırılmalı!
- İşten atmalar yasaklansın!
- Herkese iş tüm çalışanlara iş güvencesi!
- 7 saatlik işgünü, 35 saatlik çalışma haftası!
- Herkese insanca yaşamaya yeten ücret!
- Herkese genel sigorta hakkı!
- Taşeron çalışma, kiralık işçilik vb. yasaklansın!
- Ulaşılabilir, ücretsiz, nitelikli sağlık ve eğitim hakkı!
- Fonların yağmalanmasına hayır!
- Eşit işe eşit ücret!
- Fabrikalarda kreş, emzirme odası vb. açılmalı! Doğum izin süreleri arttırılmalı!
- Mezarda emekliliğe hayır!
- Sınırsız söz, basın, örgütlenme özgürlüğü!
- Sendikal örgütlenmenin, grevlerin ve hak grevinin önündeki yasal ve fiili engeller kaldırılmalı!

SINIFA KARŞI SINIF KURULTAYI

“Umutsuzluk değil, deneyim ve öfke biriktiriyoruz”

(28 Nisan’da İstanbul’da düzenlenen Sınıfa Karşı Sınıf Kurultayı’nda, TAYSAD’dan işçiler adına yapılan konuşma...)

Bizler Gebze TAYSAD Organize Sanayi’de çalışan metal işçileriyiz. Ülkemizde kapitalistlerin yarattığı kriz bizleri de her geçen gün etkilemekte ve fabrikamızda örgütsüz olmamızdan kaynaklı patronun tüm keyfiyetine boyun eğmekteyiz. Her birimiz TAYSAD’da daha önce farklı fabrikalarda çalıştık. Şu an çalıştığımız fabrikadaki şartları aşağı yukarı her yerde yaşıyorduk. Her seferinde daha iyi anladık ki birlik içinde hareket etmeyi öğrenemediğimiz sürece örgütsüz olmanın yumruğunu her yerde yiyoruz.

Aramızda şimdi çalıştığımız yerden önce başka fabrikalarda çalışan işçiler var. O

deneyimler var. Sendika hakkı için mücadeleye eden, gasp edilen hakları için aylarca eylem yapanlarımız var. Başka bir fabrikada sendikanın patron yanlısı tutumunu kırarak birliği sağlayamayan deneyimli olan arkadaşlarımız, bir diğerinde sermayedarın işini yaparken kesilen eli yüzünden işten haksızca atılan kardeşimiz var. Örgütlenme çalışması yürütürken aramızdaki patron ajanlarını fark edemediği için sonuç alamayacağımızı olduğu gibi, fiili bir hat izleyip çalıştığımız fabrikaya sendika getirenimiz var. Saydığımız bu olayları burada bulunan birçok işçi yaşamıştır.

Bugün bu sorunları, eksikleri, deneyimleri yaşamış olan bizler aynı farikada çalışıyoruz. Yaşadığımız sorunları burada tartışırken şunu fark ettik. Yaşadıklarımız bizde umutsuzluk değil, bu de-

neyimleri nasıl olumlu bir hatta çeviririz duygusu yarattı.

Bizler işçiyiz. Dünya üzerindeki her şey bizim eserimiz. Serveti de sefaleti de aldığımız tutum belirliyor. İşçiler olarak bugün hala susuyorsak bu örgütsüzlüğümüzün bir dışavurumudur. Aynı zamanda sessizce ve derinden büyüyen öfkemizin fırtına öncesi birikimidir. Bu öfkeyi, bu sessizliği tersine çevirmek bizlerin ellerindedir. Çözüm bizim. Çözüm bundan sonra yapacaklarımızdır.

Bugün fabrikamızda bunu tersine çevirmenin mücadelesini verirken, bir yandan da kurultayda başka deneyimleri de görüp, ders almak istiyoruz. Sözlerimize son verirken, burada ve mücadele içinde olan tüm işçileri selamlıyoruz.

MİB MYK Mayıs 2019 toplantısı sonuç metni:

Güzel günleri görmek, işçi sınıfının kavgasını büyütmekten geçer!

Metal İşçileri Birliği(MİB) Merkezi Yürütme Kurulu olarak Mayıs ayı toplantımızı gerçekleştirdik. MYK olarak, 1 Mayıs, sınıfa dönük saldırılar, siyasal süreç, sendika genel kurulları, TİS ve yayın başlıklarını ele aldık. MYK'mız, ekonomik-siyasi krize karşı işçi sınıfının birliğini güçlendirme çağrısı yaparken, sürece dair değerlendirmelerimizi paylaşıyoruz.

1 MAYIS

Emeğin dünyası ile sermayenin dünyasının karşı karşıya geldiği gün olan 1 Mayıs'ta dünyanın dört bir yanında işçi-emekçiler talepleriyle alanlara çıktılar. Emperyalist-kapitalist sistemin yaşadığı krizin faturasını ödemeyi reddeden işçiler, "Köle değil, işçiyiz!", "Esnek çalışmaya son!", "Mücadeleye, direnişe devam!", "Bütün ülkelerin işçileri birleşin!" şiarlarıyla mevcut hükümetlere ve kapitalist sisteme karşı kavga alanlarında yerlerini aldılar.

Fransa'da aylardır devam eden "Sarı Yelekliler" hareketi 1 Mayıs'ta da alanlara çıkarken Fransız burjuvazisi 1 Mayıs eylemlerine de saldırmaktan geri durmadı. Türkiye de dahil birçok ülkede 1 Mayıs eylemlerine yönelik baskı, şiddet ve gözaltı terörü devreye sokuldu.

Türkiye'deki 1 Mayıs mitinglerinde ekonomik kriz, zam- lar, kıdem tazminatının fona devri, mezarda emeklilik, EYT vb. saldırılara karşı talepler ön plana çıktı. İşçi sınıfı saldırılara karşı öfkesini ortaya koydu. Ancak sendikal bürokrasinin belirleyiciliğinde gerçekleşen 1 Mayıs mitinglerinde sermayenin saldırılarına karşı somut adımlar ortaya konmadı, saldırıları püskürtecek irade ve bakıştan yoksunluk vardı. İşçi sınıfının örgütlü bir güç olarak mücadele sahnesine çıkmadığı koşullarda bu zafiyetin aşılmasının olanaksızlığı ortadadır. Buna rağmen metal işçileri alanlara çıkmaktan ve taleplerini

Kıdem tazminatını fona devretmek için kirli oyunlar tezgâhlayan AKP iktidarı, sendika ağaları ile anlaşmanın yolunu aramaktadır. Farklı modelleri tartışarak kötünün iyisine razı etmenin, işçi sınıfını bölmenin yollarını aramaktadır. Ancak bu saldırının önüne geçmek için bir araya gelmekten başka çaremiz yoktur.

haykarmaktan geri durmadı.

Türk-İş'in Kocaeli'de gerçekleştirdiği miting işçi katılımı açısından en kalabalık miting olsa da, toplam üye sayısı göz önüne alındığında zayıf olduğu açıktır. Türk İş Başkanı'nın ve Türk Metal çetesi'nin başı Pevrul Kavlak'ın konuşmaları içi boş konuşmalar olarak gerçekleşti. Sendikal bürokrasiye karşı tepki, işçilerin örgütsüzlüğü ve alternatifsizliğinden kaynaklı mitinge katılmama tutumuna dönüştü. Eyleme katılan işçiler ise kıdem tazminatı hakkına sahip çıkan sloganlar ile öne çıktılar. Birleşik Metal-İş ise İstanbul başta olmak üzere birçok ilde alanlara çıkarken yine metal işçilerinin katılımı anlamlıydı.

1 Mayıs alanlarında açığa çıkan enerjiyi, coşkuyu arttırmak için öncü işçileri önemli sorumluluklar beklemektedir. Vakit kaybetmeden fabrikalarda komiteleri kurmak, güçlendirmek için güçlü adımlar atılmalıdır. 1 Mayıs'ta öne çıkan talepler etrafında kenetlenmeli, bu saldırıların ancak ve ancak örgütlü bir güç ile, genel grev, genel direniş hedefiyle püskürtülebileceği bilinciyle davranılmalıdır.

SINIFA DÖNÜK SALDIRILAR

Geçtiğimiz ay açıklanan Yeni Ekonomi Programı (YEP) işçi sınıfı üzerindeki sömürüyü, sefaleti arttırma programıdır, tam anlamıyla bir sosyal yıkım programıdır. Milyarder sayısı artarken, son açıklanan istatistiklerde asgari ücretin açlık sınırının altında kalması gerçeği servet-sefalet uçurumunu ortaya koymaktadır. Fırsat buldukça açıklama yapan TUSİAD ise, işçi sınıfını adeta köleler ordusuna çevirmeye çalışmanın gayretindedir.

Sayısı 7 milyonu geçen işsizler ordusu, gizlenemeyen enflasyon rakamları, açıklanan enflasyonun en az iki katı olan gıda enflasyonu krizin boyutlarını gözler önüne sermektedir.

Bütün bunların karşısında sermayeye teşvik paketleri açıklanırken, işsizlik Fonu sermayeye peşkeş çekilirken, Kısa Çalışma Ödeneği, kurumlar vergisinin düşürülmesi, verginin tabana yayılması, Zorunlu BES, Kıdem Tazminatı Fonu ile kıdem hakkımızın gaspı, işsizlik fonundan mahrum bırakılan milyonlar gerçeği sermayenin ve demir yumruğu AKP iktidarının işçi sınıfına yönelik saldırılarını perçinlemektedir.

Kıdem tazminatını fona devretmek için kirli oyunlar tezgâhlayan AKP iktidarı, sendika ağaları ile anlaşmanın yolunu aramaktadır. Farklı modelleri tartışarak kötünün iyisine razı etmenin, işçi sınıfını bölmenin yollarını aramaktadır. Ancak

bu saldırının önüne geçmek için bir araya gelmekten başka çaremiz yoktur. Kıdem tazminatını gasp etmek için ortaya attıkları hiçbir model kabul edilemez. Kıdem tazminatı haktır, gasp edilemez.

SIYASAL SÜREÇ

Sürekli krizler içinde debelenen ve krizlerinin faturasını işçi-emekçilere kesen sermaye sınıfı ve AKP iktidarı kural tanımazlığa, baskılara ve yasaklara devam ederek konumunu korumaktadır. Sürekli olarak seçimlerle toplum gerici taraflaşmalarla düşmanlaştırılırken işçi sınıfının kendi talepleri ile mücadele sahnesine çıkmasının önüne engeller çıkarılmaktadır. Grev hakkı, örgütlenme hakkı, sözünü söyleme hakkı elinden alınan, baskı-tehdit-tutuklama terörü ve yasaklarla işçi-emekçilerin sesi boğulmaktadır. Milyonlarca emekçiye boyun eğmesi, itaat etmesi, sözünü sadece seçim sandıklarında söylemesi telkin edilmektedir.

Gelinen noktada İstanbul belediye başkanlığı seçiminin iptali ile zaten bir aldatmacadan ibaret olan seçimlerin sonuçlarını da tanımayan AKP iktidarı elinde bulundurduğu güçler ve devlet kurumları ile elinden geleni yapmış ve 'iktidar bizim, istediğimizi yaparız' demektedir. Mevcut iktidar aygıtı parçalanmadan seçimlerle, sandıklarda düzenin değiştirilemeyeceğinin, kazanım elde edilemeyeceğinin ispatı niteliğindedir.

Çalışma ve yaşam koşulları işçi,

emekçiler için çekilmez bir hal alırken, krizin faturası altında ezilirken, AKP iktidarı İstanbul'daki rantı kapırmamanın, iktidarını korumanın derdindedir. İstanbul seçimleri üzerinden bunu koruduğu takdirde sermayenin demir yumruğu olarak varlığını daha da güçlü sürdürecektir ve sınıfa yönelik saldırılar daha da yoğunlaşacaktır. AKP iktidarının geriletilmesi, seçimlerde yenilgiye uğratılması toplumsal muhalefet için mücadelenin önünü açacak moral kaynağı olacaktır.

Elbette ki, diğer düzen partilerinin sermayenin hizmetinde hareket ettiği ve edeceği de açık bir gerçektir. Hiçbir şekilde diğer düzen partilerinden bir beklentiye düşmeden mevcut iktidar aygıtına ve saldırılarına karşı mücadeleyi büyütmekten başka çaremiz yoktur.

"Demokrasi" adına kurulan sandıklardan işçi sınıfı adına olumlu bir sonuç çıkmayacağı da ortadadır. Ancak bugün, işçi sınıfına yönelik saldırıların uygulayıcısı AKP iktidarının faşist baskı ve zorbalığına geçit verilmemelidir. AKP iktidarına karşı sınıfın birliğini güçlendirmeli, taleplerimiz için mücadele etmeli, kavgı alanlarını doldurmalıyız.

METAL SEKTÖRÜNDEKİ GELİŞMELERE DAİR...

Birçok fabrikada üretimde daralma, ücretsiz izinler, işten çıkarmalar, kısa çalışma ve esnek çalışma uygulamaları uygulanmaktadır. Özellikle çelik üretimindeki, otomotiv sektöründeki daralma günbegün derinleşecek gibi gözükmektedir. Bu birçok sektörü ve fabrikayı etkileyecek bir tablo ve metal işçileri için çok daha ağır çalışma ve yaşam koşulları, kölelik anlamına gelecektir.

Bütün bunlarla beraber sınıfa yönelik saldırıların tırmadığı bir dönemde metal işçileri kendi fabrikalarındaki saldırılarla, toplamında sınıfa yönelik saldırılara karşı mücadeleyi birleştirecek bir hattı önüne alabilmelidir. "İşten atmalar yasaklansın!", "Krizin faturasını kapitalistler ödesin!" talepleri öne çıkartılmalıdır.

Metalde Genel Kurul süreçleri: Metalde sendikaların şube genel kurul seçimleri devam ediyor. Metal işçisinin sorunlarını tartışmaktan uzak genel kurullar, sendika ağlarının şov sahnesine dönüşüyor. Genel kurullarda geçmiş dönemin gerçek bir muhasebesi ile yeni dönemin mücadele hattı belirlenmesi gerekirken, koltuk hesaplarının yapıldığı, ihanetlerin örtbas edildiğine tanık oluyoruz.

Temsilcilik seçimlerinden delege seçimlerine, sendikal bürokrasinin kendi içindeki muhalefete karşı anti-demokratik uygulamalarından baskı ve tehditlere kadar sendikal bürokrasi çürümüşlüğüne ortaya koymaktadır.

Türk Metal çetesinin göstermelik

genel kurullarında gerçekleşen şovlar ve mücadeleden uzak konuşmalar hiç şaşırtıcı değilken, Birleşik Metal İş'te de benzer genel kurul süreçleri işletilmektedir. Birleşik Metal İş İstanbul 1 No'lu Şube genel kurulu sürecinde yaşananlar bunun en somut örneğidir. Delege seçimlerine müdahaleden, mevcut yönetime muhalif olanlara yönelik baskı ve tehditlere, muhalif adaylar seçilmesi durumunda şubenin kapatılmasından, sözleşme süreçlerinin etkileneneği tehditlerine, genel kurul günü bizzat Birleşik Metal-İş Genel Başkanı tarafından seçime katılan muhalif adayın konuşulmamasına kadar yaşananlar sendikal bürokrasinin geldiği noktayı özetliyor.

İşçi aidatları üzerinden saltanat kurma hevesindeki bürokrat takımına karşı metal işçisi bağımsız komitelerini kurmalıdır. Söz-yetki karar hakkı işçide olmalı, sendikal bürokrasiye karşı kesintisiz bir mücadele verilmelidir.

TİS süreci: MESS ile gerçekleştirilecek olan Grup Toplu İş Sözleşmesi süreci başlamış bulunmaktadır. Yetki belirleme süreciyle beraber taslak tartışmaları da gündeme gelmektedir. Geçtiğimiz sözleşme süreçlerinde grev yasakları ve baskılarla karşılaşan metal işçisi, önümüzdeki sürece güçlü bir hazırlık yapmalıdır.

Görüşmelerin başlamasını beklemek, inisiyatifli sendika bürokratlarına bırakmak, bugünden komitelere dayanan bir örgütlülüğün adımlarını atmamak, söz-yetki-karar hakkını eline almamak sendikal bürokrasinin ihanetine zemin hazırlamak, yenilgiyi şimdiden kabul etmek anlamına gelmektedir.

Yetkili sendikaların, süreci son birkaç aya sıkıştırma çabalarına karşı bugünden hazırlıklar yapılmalıdır. Sözleşme taslağında yer alacak talepler, söz-yetki-karar hakkının işçide olduğu komiteler aracılığıyla belirlenmelidir. Kriz sürecinde eriyen ücretlerimizi de, ekonomik-demokratik taleplerimizi de elde etmek için güçlü, inisiyatifli davranmalıyız.

YAYINLAR

Metal İşçileri Birliği (MİB) olarak, yazılı-görsel yayınlarımız üzerine yeni planlamalarımızı yaptık. Aylık çıkan bültenimizi metal işçilerinin katkıları, yazıları aracılığıyla güçlendirmek, sosyal medya yayınıımızı güçlendirmek için görevlendirmeler yapıldı.

MYK olarak, işçi sınıfını bekleyen saldırılara karşı dik durmaya, bir araya gelmeye çağırıyoruz. Güzel günleri görmek, işçi sınıfının kavgasını büyütmekten geç.

METAL İŞÇİLERİ BİRLİĞİ
MERKEZİ YÜRÜTME KURULU
Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <http://www.kizilbayrak.org>

Kadıköy Belediyesi'nde grev kararı asıldı

Kadıköy Belediyesi ile DISK'e bağlı Genel-İş Sendikası arasındaki toplu iş sözleşmesi (TİS) görüşmelerinde anlaşma sağlanamaması üzerine alınan grev kararı 14 Mayıs'ta belediye binasına asıldı. Sözleşme masasında işçilerin taleplerini karşılayamayacaklarını söyleyen belediye başkanı da eylem için toplanan işçilerin yanına gelerek poz verdi.

Daha sonra sloganlarla belediyenin giriş kapısına yürüyen işçiler "#Her şey güzel olacak" pankartı açtı.

Genel-İş İstanbul 1 No'lu Şube Başkanı Ahmet Arıkan burada yaptığı açıklamayla, taşerondan kadroya geçen 2 bin 200 işçiyi kapsayan TİS süreci hakkında bilgi verdi.

Belediye işçilerinin "Kadıköy halkının daha rahat ve huzurlu bir yaşam

sürdürmesini" sağlamak için harcadıkları emeğe dikkat çeken Arıkan, 26 Kasım 2018'de başlayan TİS görüşmelerinde tüm "yapıcı ve sabırlı" tutumlarına karşın anlaşma sağlanamadığını belirtti.

Arıkan, asgari ücret farkının verilmesi, belediyedeki çalışanların %65'i gibi 40 saat çalışma, uygun bir yemek ücreti ve otopark çalışanlarının da TİS kapsamına alınması temel taleplerinin kabul edilmediğini belirtti. Bu nedenle grev kararı aldıklarını ancak 28 Mayıs'a kadar zamanları olduğunu ve TİS'i masada bağlatmak istediklerini söyledi.

Açıklamanın ardından grev ilanı belediye binasının girişine asıldı.

İşçiler eylemlerini sloganlar ve hataylarla sonlandırdı.

Cem Bialetti'de grev sürüyor

Kocaeli'nin Başiskele ilçesinde kurulu bulunan Cem Bialetti fabrikasında Birleşik Metal-İş Sendikası'na üye işçilerin 7 Mayıs'ta başlattıkları grev devam ederken, işçiler talepleri karşılanana kadar kararlılıkla greve devam edeceklerini ifade ettiler.

Mutfak eşyaları üreten, İtalyan ortaklı fabrikanın önüne kurulan grev çadırında 24 saat boyunca duruluyor. İki vardiya çalışılan fabrikada patronun ürün çıkarma hamlelerine karşı geceleri de bekleyiş sürüyor.

13 Mayıs'ta birlikte iftar yapan grevci işçilere gün içinde ziyaretler gerçekleşiyor. Grevci işçiler, seslerinin duyulması için dayanışmanın büyütülmesi için sesleniyorlar.

Maaşlarının asgari ücretin altında kaldığını, çalışma koşullarına tepkili olduklarını, patronun üçüncü defa kısa çalışmaya başvurduğunu ve üçüncü kısa çalışma ayının içerisinde olduklarını ifade eden işçiler, kısa çalışma döneminde patronun görüşme açısından rahat davranabileceğini fakat siparişlerin birikmesinin kendileri açısından avantaj olduğunu dile getirdiler.

Her sözleşme döneminde aynı sorunları yaşadıklarını, yönetimin işçilerin taleplerini sürekli görmezden geldiklerini ifade eden işçiler; saat ücretlerine 4 TL 40 kuruş talep ettikleri zam kabul edilene kadar grev kararlılığından vazgeçmeyeceklerini, sonuna kadar direneceklerini vurguladılar.

TKİP VI. Kongresi Belgeleri...

Gençlik hareketi üze

TKİP VI. Kongresi için Gençlik Komisyonu tarafından sunulan metnin genel gençlik hareketini ele alan ilk bölümüdür... (Ekim, Sayı: 317, Mayıs 2019)

Türkiye’de toplumsal muhalefetin önemli bir parçası ve dinamiği olan gençlik hareketi tarihinin en zayıf dönemlerinden birisini yaşıyor. Öyle ki, günümüzde gençlik mücadelesi politik gençlik örgütlerinin oldukça sınırlı ve dar pratiklerine gerilemiş bulunuyor. Gençlik cephesinden yansıyan bu tabloyu yerli yerine oturtmak için, gelişmeleri Haziran Direnişi’nden günümüze toplumsal muhalefette yaşanan gerileme süreciyle birlikte ele almak gerekir.

2013 yılında patlak veren Haziran Direnişi, toplumsal muhalefetin yakın dönemdeki en güçlü çıkışı oldu. Bilindiği üzere dinci-faşist iktidarın baskı politikalarına, keyfi dayatmalarına, sosyal-iktisadi-kültürel saldırılarına, yaşam tarzına yönelik kaba müdahalelerine karşı toplumun farklı kesimlerinden oluşan geniş bir yelpaze sokaklara indi. Bu heterojen halk hareketi içerisinde kadınlar ve özellikle gençler güçlü bir şekilde yerlerini aldılar.

Bu toplumsal çıkış gerilerken, gençlik hareketi de olağan sınırlarına dönmeye başladı. Buna rağmen çeşitli gündemlere yönelik olarak, örneğin Soma’ya, Berkin Elvan’ın yaşamını yitirmesine, kadın cinayetlerine karşı üniversiteler ve esas olarak da liseli gençlik içerisinde ciddi tepkiler, hareketlenmeler, duyarlılıklar ortaya çıktı.

Partimizin V. Kongre’sini topladığı dö-

nemde (2015 sonbaharı) gençlik hareketinin genel tablosu böyle idi. İki kongre arası dönemde, İstanbul Üniversitesi’ndeki bölünme eylemleri dışında kitlesel eylemler gerçekleşmedi. Olduğu kadarıyla da politik gençlik örgütlerinin sınırlı eylemlilikleri üzerinden yaşandı.

V. Parti Kongresi’nden bugüne uzanan süreç, toplumsal muhalefete olduğu gibi gençliğe dönük saldırıların da tırmandığı bir dönem oldu. Süreci 2015’ten, özellikle 7 Haziran seçimlerinden başlatmak gerekirse, toplumsal muhalefeti ve Kürt hareketini ezmeye dönük kapsamlı saldırılardan gençlik ve akademik alan payına düşeni fazlasıyla aldı. İlerici birikim faşist baskı ve saldırıların doğrudan hedefi oldu.

Üniversiteleri hedef alan saldırganlığın ilk örneği “Barış isteyen akademisyenler”e dönük linç girişimi oldu. Bu süreçte akademisyenlerin bir kısmı tutuklandı, birçoğu üniversitelerin dışına atıldı. Aynı dönem üniversitelerde siyaset yasağı gündeme getirildi. 15 Temmuz darbe girişiminin ardından ise adeta cadı avı başlatıldı. Öncesinde ilerici akademisyenleri hedef alan saldırılar, darbe girişiminin ardından ihraç boyutuna taşındı. Bu süreçte akademiye var olan ilerici birikimin önemli bir kesimi tasfiye edildi.

Üniversiteleri hedef alan saldırıların diğer bir boyutu ise devrimci-ilerici öğrencilerin okullardan sürülmesi, üniversite içerisinde siyaset yapmanın yasaklanması, türlü baskı ve zorbalığın üniversite öğrencileri üzerinde yoğunlaştırılması oldu. Boğaziçi Üniversitesi ör-

neğinde olduğu gibi (Afrin işgaline karşı eylem yapan öğrencilerin tutuklanması), dinci-faşist iktidar devrimci ve ilerici öğrencileri sadece soruşturma-uzaklaştırma saldırılarıyla değil, hem polis-yararlı tutuklama terörü ile hem de eğitim hakkını doğrudan hedef alan saldırılarla etkisiz hale getirmeye çalıştı.

Darbe sonrası süreç AKP’nin üniversite ve eğitim alanına yönelik gerici-piyasacı politikalarının önünün sonuna kadar açıldığı bir dönem oldu. Uzun bir süredir dinci-gerici iktidarın masasında duran planlar darbe süreci ile birlikte pratik saldırganlığa vardı. Üniversiteleri kendi içerisinde ayırıştırarak üç temel alana bölmek, bu yolla sermayenin ihtiyaç duyduğu potansiyelleri doğrudan üniversite zeminlerinde şekillendirmek, rektör atamalarıyla ve üniversite yönetimlerine polisi, valiyi, sermaye çevrelerini katarak üniversitelerin özerkliğine son darbeleri vurmak vb., bu saldırının başlıca unsurlarıydı.

Tüm bu saldırılar karşısında anlamlı karşı çıkışlar yaşanmadı. Tepkisellik ve dayanışma vardı ama saldırıya karşı güçlü tepkiler örgütlenemedi. Elbette dönem tamamen sessiz sedasız geride kalmadı. Örneğin Ankara Üniversitesi Cebeci Kampüsü’nde “Gitmiyoruz!” söylemi üzerinden eylemler gerçekleştirildi. Bunun bir diğer örneği “Geri döneceğiz!” söylemi üzerinden İstanbul Üniversitesi’nde ihraç saldırısı karşısında görece kitlesel geçen eylemler oldu. Yine aynı dönem içerisinde Boğaziçi Üniversitesi’nde Afrin işgali gençlik tarafından protesto edildi. Ama bu eylemler daha çok

politik kesimlerin ortaya koyduğu sınırlı tepkilerden ibaretti.

Bu sürecin en anlamlı çıkışı, devrimci gençlik örgütlerinden DGB’nin İstanbul Üniversitesi ana kapısı önünde başlatıldığı direniş oldu. OHAL döneminin ilk direnişiydi bu. Kararlı, ısrarlı ve kendisine yönelen saldırıyı politik manada karşılayan bir direnişti. Daha önce sözü edilen eylemler görece kitleseldi ama bir yerdens sonra saldırıyı kabullenen bir çizgide noktalandı. DGB’nin direnişi ise öteki ilerici-devrimci gençlik çevreler tarafından yalnız bırakıldı. Oysa sürecin önemli ilk politik direnişiydi ve gençlik cephesinden anlamlı bir çıkıştı. Yüksel Direnişi ve kamu direnişi, bunun arkasından gelen eylemli süreçler oldular. Sahiplenildikleri oranda ise sürecin önemli direniş odakları haline geldiler.

Bu bağlamda mezuniyet törenlerine de kısaca değinmek gerekir. Yıllardır özellikle ODTÜ’de gerçekleştirilen mezuniyet törenleri çoğu kere politik gösterilere dönüşüyordu. Baskı ve zorbalığın tırmandırıldığı günlerde, öğrenci gençlik tepkisini bu türden özgün süreçler üzerinden ortaya koyabiliyor. Tam da bu nedenle, ODTÜ’de gerçekleştirilen son 2018 yılı mezuniyet töreni Erdoğan yönetiminin hedefi oldu. Dinci-faşist iktidarı eleştiren ve tepkisini mezuniyet töreninde dile getiren öğrenciler tutuklanarak cezaevine konuldu.

2016, 2017 ve 2018 6 Kasım tabloları ise, gençlik hareketinin ne denli gerilediğinin dolaysız göstergeleri oldular. 6 Kasım eylemleri bugün artık neredeyse sadece İstanbul Üniversitesi’ne daralmış bulunuyor. Gençlik hareketinin önemli merkezleri olan Ankara, İzmir, Eskişehir gibi kentlerde artık 6 Kasımlar örgütlenmiyor. İstanbul Üniversitesi’ndeki ilerici-devrimci güçlerin ortaya koyduğu irade, bugünkü koşullarda herşeye rağmen anlamlı bir direnç alanı sayılmalıdır.

Geride kalan dönemin öğrenci kitlelerine dayalı en güçlü çıkışı, üniversitelerin bölünmesine karşı gerçekleştirilen eylemler oldu. Bu süreç içerisinde özellikle İstanbul Üniversitesi’nin belli fakültelelerinde taban dinamizmine dayanan kitle-

erine değerlendirme

sel eylemler gerçekleşti. Bu çıkış kısmen Ankara Gazi Üniversite'sinde de karşılık buldu.

Gençlik hareketi adına yakın dönemde üniversite merkezli böylesi eylemler pek yaşanmamıştı. Söz konusu gençlik eylemlerinin en temel kusuru ise "akademik kariyer" duyarlılığına dayalı bir tepki olmasıydı. Üniversitelerin bölünmesine karşı ortaya konan tepki ne AKP'nin üniversitelere dönük gerici ve piyasacı saldırılarına, ne de eğitimin niteliğinin düşürülmesine karşı bir muhteva taşıyordu. Öğrenci kitlesinin en geri noktadan, diplomasının altında hangi üniversitenin adının yazacağına dair kaygıların ürünüydü. Günlere yayılan eylemlerin temel kusuru buydu ama sonuçta kitlesel bir hareketlilik söz konusu olan.

Politik gençlik örgütlerinin harekete müdahalesi daha çok sürükleniş biçiminde oldu. Hareketi bölmek ve kitleselliğini zayıflatmamak adına politikleştirme çabasından uzak durdular. AKP gericiğinin eylemlerin ideolojik olduğu yönlü söylemleri de politik gençlik grupları üzerinde basınca dönüştü. Buradan bakıldığında denebilir ki tek anlamlı müdahaleyi genç komünistler yaptılar.

Normalde her türlü hareketliliğe saldıran, her türlü çıkışı boğmaya çalışan dinci faşist iktidar, bu hareketin üzerine rahatlıkla gidemedi. Toplumsal dinamiklere dayalı çıkışlar karşısında öyle kolayından saldırgan bir tutum izleyemediği bir kez daha görüldü. Nitekim kadın sorununu üzerinden ortaya çıkan duyarlılık karşısında da benzer bir tutum sergilemişti.

Çıkış noktası geri olsa da gençlik içerisinde güçlü bir mücadele potansiyeli bulunduğunu bölünme eylemleri açıklıkla ortaya koydu. Gençlik hareketi en geri sınırlarındayken bile binlerce öğrencinin sokağa çıkması bunun ifadesiydi.

Baskı ve gerici tırmandırıldığı, hak ve özgürlükler ayaklar altına alındığı için, özgürlük özlemi ve gelecek kaygısı bugün gençlik içerisinde iki temel gündem olarak öne çıkıyor. Keyfi ihraçlar ve okuldan atmalar, siyaset yasakları, dinci-faşist çetelerin üniversitelerde önünün açılması, diplomalı işsizliğin boyutlanması, eğitim hakkının gasp edilmesi, gençliğin eğitimi sürdürebilmek için çalışmak zorunda kalması, eğitim araç gereçlerinin, barınmanın ve ulaşımın her geçen gün pahalılaşması, üniversite yönetimlerinin

sermayenin ve devletin eline teslim edilmesi, eğitimin bilimsellikten uzaklaştırılması, tırmandırılan savaş ve saldırganlık politikaları, vb... Tüm bu sorunlar varıp gençliğin gelecek ve özgürlük talepleri ile ilişkilenebilir.

Tam da bu nedenle son yıllarda gerçekleşen gençlik eylemlerinin ana talebi ve mücadele eksenini özgürlük ve gelecek oldu. Genç komünistlerin daha Haziran Direnişi'ni takip eden günlerde uzun

soluklu bir mücadele hattı olarak saptadığı özgürlük ve gelecek eksenini, geline yerde gençliğin geniş kesimlerinin çeşitli talep ve özlüklerini kapsayan bir çerçeveye oturmuş bulunuyor. Bu nedenle özgürlük ve gelecek, önümüzdeki uzun soluklu mücadele döneminin ana şiarları olmaya devam edecektir.

(...)

GENÇLİK KOMİSYONU
Aralık 2018

TKİP VI. Kongresi Bildirgesi'nden...

Politik gençlik hareketi geleneğini kıramayacaklar!

Dinci-faşist iktidar gençlik hareketini bugün için sindirmiş olabilir, ama onu uzun süreli olarak dizginlemeyi başaramayacaktır. Türkiye'nin derin tarihsel kökleri olan politik gençlik hareketi geleneğini kırmak mümkün değildir. Geçen öğrenim yılı sonunda üniversitelerin bölünmesine karşı kendini bir anda kitlesel boyutlarda gösterebilen tepkiler bu açıdan rastlantı değildir.

(TKİP VI. Kongresi Bildirgesi'nin "Gençlik Hareketi" başlıklı ara bölümüdür... Buradaki başlık tarafımızdan konulmuştur... - Kızıl Bayrak)

- Gençlik hareketi yıllardır aşılamayan bir gerileme ve durgunluk içindedir. Bir zamanlar dinci-faşist iktidarın huzursuzluk kaynağı olan hareket, son birkaç yıldır en geri sınırlara çekilmiş, en dar zeminlere hapsedilmiş durumdadır. Bu onun halihazırda kitlesel karakterini de yitirmiş olduğu anlamına gelmektedir. Dinci-faşist iktidar bu sonuca yılları bulan ısrarlı çabalarıyla ulaşmayı niha yet başardı.

- Gençlik hareketindeki gerileme gerçekte toplumsal muhalefetteki genel gerilemenin gençliğe yansıması oldu. Bu süreç 7 Haziran (2015) seçimlerini izleyen baskı ve terör dalgasıyla hız kazandı. Ardından 20 Temmuz (2016) OHAL darbesi geldi. Bununla startı verilen yeni kapsamlı saldırı dalgası, genel toplumsal muhalefet kadar gençlik hareketini de en gerilere itti. Sistemli

siyasal ve idari baskılarla, siyaset yasakları, soruşturmalar ve cezalarla, gözaltılar ve tutuklamalarla sonuçta öğrenci hareketi sindirildi. Üniversiteler kitlesel uzaklaştırmalarla ilerici kadrolardan arındırılırken, tersinden kapsamlı bir gerici kadrolaşmanın önünün açılması da gençlik hareketinin gerilemesinin bir başka etkeni oldu.

- Fakat bu durum geçici olmaya mahkumdur. Dinci-faşist iktidar gençlik hareketini bugün için sindirmiş olabilir, ama onu uzun süreli olarak dizginlemeyi başaramayacaktır. Türkiye'nin derin tarihsel kökleri olan politik gençlik hareketi geleneğini kırmak mümkün değildir. Geçen öğrenim yılı sonunda üniversitelerin bölünmesine karşı kendini bir anda kitlesel boyutlarda gösterebilen tepkiler bu açıdan rastlantı değildir.

- Partimiz bunu bilerek ve gözeterek gençlik içindeki çalışmasını sabırla ve inatla sürdürecektir. Bugünkü koşullarda ulaşılabilen en sınırlı ilişkileri bile en büyük titizlikle değerlendirecek, eğitim

örgütleyecek, beklenmedik biçimde kendini gösterecek yeni bir hareketin önderlik sorumluluklarına hazırlayacaktır.

- Türkiye'nin toplumsal mücadele tarihine bütünü içinde bakıldığında, gençlik çalışmasının devrimci bir parti için taşıdığı özel önem kendiliğinden anlaşılır. Fakat partimiz için gençlik çalışması aynı zamanda sınıf eksensiz çalışması için de çok özel bir önem taşımaktadır. Gençlik çalışması, özellikle de liseli gençlik çalışması, geçmiş kongrelerde genişçe gerekçelendirildiği gibi, partimiz için aynı zamanda sınıf çalışmasına bir ön hazırlıktır. Büyük bölümüyle yarının fabrika işçi adaylarını barındıran liseli gençlik ile hemen tümüyle sanayiye kalifiye işçi yetiştiren meslek liseleri ve meslek yüksek okulları için bu özellikle geçerlidir. Partimiz gençlik çalışmasına genel planda gereken önemi verecek, ama esas dikkatini yarının eğitimli genç sınıf yığınlarını oluşturacak bu alanlara verecektir.

DGB Türkiye Meclisi başarı ile toplandı

“Özgürlüğümüzden ve geleceğimizden vazgeçmiyoruz!”

Devrimci Gençlik Birliği Türkiye Meclisi toplandı. Türkiye Meclisi, Mayıs şehitleri şahsında saygı duruşu ile başladı. Ardından açılış konuşması gerçekleştirildi.

Açılış konuşmasında meclis gündemleri aktarıldı ve program akışı sunuldu. Dünyada ve Türkiye’de sermayenin gençliği hedef alan saldırıları anlatılarak, Ankara’da gerçekleşen gözaltı terörüne değinildi. Bu saldırılarla gençliğin özgürlük ve gelecek özleminin bastırılmayacağı vurgulandı.

“FAŞİST BASKI VE DAYATMALARA GEÇİT VERMEYELİM; DEVRİM MÜCADELESİNİ BÜYÜTELİM!”

Programın devamında ilk olarak, siyasal gelişmeler üzerinden bir sunum gerçekleştirildi. Dünya ve Türkiye’deki gelişmeleri ele alan kapsamlı sunumda; emperyalist-kapitalist sistemin yaşadığı krizlere, buna bağlı olarak giderek öne çıkan çelişki alanlarına değinildi.

Dünya çapında gelişen sınıf-kitle hareketlerinden bahsedildikten sonra Ortadoğu’daki kirli savaş politikaları ve emperyalist saldırganlık üzerinde duruldu. Suriye’de yaşanan güncel gelişmeler bu kapsamda sunumda ele alındı. Bugünün dünyasının temel olgusunun derinleşen çok yönlü kriz olduğu vurgulandı ve krizin 3 temel alandaki çelişkileri keskinleştirdiği vurgulandı. Bunlar; emek ile sermaye arasındaki çelişkiler, emperyalistlerin kendi aralarındaki çelişkiler ve emperyalistler ile mazlum-emekçi halklar arasındaki çelişkiler olarak tanımlandı.

Sunumun Türkiye bölümünde ise Türkiye kapitalizmini pençesine alan, ekonomik, siyasal, sosyal ve kültürel boyutları olan çok yönlü krizin her geçen gün derinleştiği vurgulandı. Krizin ortaya çıkardığı bir dizi sonuç tarıflendi ve bu kapsamda gençliği kesen boyutları ele alındıktan sonra; güncel olarak toplumun gündemine sokulan İstanbul seçimlerine geçildi.

İstanbul’da tekrarlanacak olan belediye seçimlerinin gerici-faşist iktidarın topluma yönelik zorbaca bir dayatması olduğu belirtildi. Faşist tek adam rejimini kurmak için kolları sıvayan Erdoğan yönetiminin, 31 Mart’ta kaybettiği İstanbul’u geri almak için kirli ve karanlık bir oyunu sahneye koymaya hazırlandığı vurgulandı. Buna geçit verilmemesinin

önemi ortaya kondu. İstanbul seçimleri üzerinden DGB’nin gençlik kitlelerine yönelik politikası tartışıldı. Kapsamlı sunumun ardından verimli tartışmalar gerçekleştirildi. İstanbul seçimleri üzerinden yoğun geçen siyasal süreç tartışmasında DGB’nin alacağı tutum ve söyleyeceği söz üzerine “Faşist baskı ve zorbalığa geçit yok!” eksenli bir hat oluşturuldu.

“ÖZGÜRLÜK VE GELECEK KAVGAMIZ SÜRECEK!”

Ardından üniversite gençlik mücadelesinin tablosu ve gündemleri sunumuna geçildi. İlk olarak son bir senenin değerlendirmesinin yer aldığı sinevizyon izlendi. Sinevizyonun ardından gençlik hareketinin mahiyetine yönelik bir sunum gerçekleşti. Sunumda gençlik hareketinin son yıllardaki tablosu aktarıldı.

Üçüncü sunumda ise dünyada gelişen gençlik eylemleri değerlendirildi. Yapılan sunumda gençlik özelinde gerçekleşen eylemlerin içeriği ve taleplerinin yanı sıra, birçok ülkede yaşanan toplumsal hareketlilikte gençliğin rolü üzerine tartışmalar yapıldı. Gençliğin toplumun en diri ve dinamik kesimi olduğu vurgulandı. Topluma yönelik sosyal-siyasal her türlü saldırının doğrudan gençliği hedef aldığı, gençliğin ise bu saldırılara karşı genellikle sessiz kalmadığı söylendi. Gençliğin dünya çapında gelecek ve özgürlük özleminde olduğu vurgulandı.

gürlük özleminde olduğu vurgulandı.

Sunumun ardından hem okuyup hem de çalışmak zorunda olan bir üniversiteli konuşma gerçekleştirdi. Mesleki eğitimin niteliksizliği teşhir edildi.

Kısa bir yemek arasının ardından kadın sorunu, hareketi ve akademideki yansımaları sunumuna geçildi. Kadın sorununun toplumsal bir sorun olduğu, sömürü ve özel mülkiyete dayalı kapitalist sistemin sorunu sürekli yeniden ürettiği vurgulandı. Yapılan tartışmalarda, kadın sorununun üniversitedeki güncel yansımaları örneklandı.

Son sunumda ise DGB’nin yeni dönem politik hattına dair tartışmalar gerçekleştirildi. Tartışmaların ardından çalışma alanındaki deneyimler aktarıldı. Ankara DGB 2 senelik çalışma deneyimini aktardı. İstanbul DGB’nin, İstanbul Üniversitesi-Cerrahpaşa TBMYO’da yaşanan çalışma alanındaki deneyimlerini de aktarmasının ardından önergelere geçildi.

Önergelerde her yerel yaz çalışması, yayınlar ve işleyişe dair yerel meclislerde saptanan öneriler aktarıldı. Yapılan son tartışmaların ardından baskı, yasak, gerici ve üniversitelerdeki siyaset yasaklarına rağmen, “Özgürlüğümüz ve geleceğimizden vazgeçmiyoruz!” eksenli politik hattı ile ısrarlı, sürekli ve cüretli bir çalışma yürütme kararlılığı ortaya konuldu. <https://rantey.org>

FFF Bielefeld okullar arası koordinasyon ekibi oluşturdu

Fridays For Future (FFF), Bielefeld’de ortaokul ve liseli öğrencilerden oluşan bir okullar arası koordinasyon ekibi oluşturdu.

İlk olarak bir genç tarafından FFF’nin Almanya çapındaki taleplerine dair kapsamlı bir sunum yapıldı. Talepler arasında şunlar yer alıyor:

- 2030’a kadar kömür kullanımına son verilmesi
- 2035’e kadar tüm enerjinin yenilenebilir enerji kaynaklarından elde edilmesi
- 2019 sonuna kadar fosil yakıtlara sübvansiyonu durdurması
- 2019 sonuna kadar Almanya’da mevcut olan termik santrallerin dörtte birinin kapatılması.

Sunumda, FFF Bielefeld’in bu sorunları düzenden bağımsız ele almadığı, sorunların var olan ekonomik sistemden kaynaklandığının bilincinde olduğu, dolayısıyla sistemin de hedef alınması gerektiği dile getirildi. Bielefeld yerelinin genel kurulunda, sistemin hedef alınmasına tüzükte yer verileceği kararının alındığı hatırlatıldı.

Ardından bir genç tarafından, söz, basın ve gösteri özgürlüğünün yasal sınırlılığına dair bilgilendirilme yapıldı. Öğrenciler harekete geçtiğinde bu hakların kâğıt üzerinde kaldığı, cuma günü grevlerini bitirmek için devletin öğrencileri para cezası vb. yöntemlerle tehdit ettiği belirtildi. Öğrenci hareketinin ve taleplerinin düzenin dayattığı sınırlara sığmadığı vurgulandı ve Greta Thunberg’in şu sözleri ile sunum noktalandı: “Dünyayı kuralına göre oynayarak kurtaramayız çünkü o kurallar değişmeli. Her şeyin değişmesi gerek ve değişim de bugün başlamalı.”

Sunumların ardından çeşitli okullardan katılan öğrenciler söz alıp konuştu. NRW eğitim bakanlığının, öğrencilerin grevinin engellenmesi için bütün okul yönetimlerine gönderdiği genelgenin okullarda yarattığı somut sorunları anlattılar. Okul yönetimlerinin uyguladığı baskı ve tehditlere karşı ne yapılabileceği tartışıldı. Toplantıda ayrıca öğrenciler 24 Mayıs’ta gerçekleşecek uluslararası iklim grevine nasıl hazırlanılacağı konusunu ele aldılar.

ODTÜ'de polis saldırısı, protesto ve boykot

Ankara Valiliği'nin LGBTİ+ etkinliklerine yönelik yasasını gerekçe gösteren ODTÜ rektörünün 10 Mayıs'ta yapılması planlanan ODTÜ 9. Onur Yürüyüşü'nü yasaklaması üzerine okul polis ablukasına alındı.

Kampüsü ablukaya alan polisler plastik mermilerle saldırarak kampüsü biber gazına boğdu. ODTÜ LGBTİ+ Dayanışması standına müdahale etti.

Sonrasında ise tepki gösteren öğrencilere saldıran polis 20'ye yakın öğrenciyi gözaltına aldı.

Saldırıya tepki gösteren öğrenciler Fizik Bölümü U3 amfisinde forum düzenlemek istediler. Ancak forum başladıktan kısa süre sonra amfiye de giren polisler öğrencileri zorla dışarı çıkarırken tepkiler devam etti.

ÖĞRENCİLERDEN BOYKOT KARARI

Polis saldırısına tepki gösteren ODTÜ'lüler, 11 Mayıs'ta Vişnelik'te yaptıkları forumda protesto ve boykot kararı aldı. Öğrenciler, 13 Mayıs'ta 'Rektöre Veda Töreni', 14 Mayıs'ta da kampüste hayatı durdurma kararı alarak, talepleri etrafında dayanışma ve boykota davet etti.

"REKTÖR İSTİFA"

13 Mayıs'ta 'Rektöre Veda Töreni' etkinliği için rektörlük önünde bir araya gelen öğrenciler, "Verşan istifal!", "Güle güle Verşan!" ve "Eşit, parasız, demokratik üniversite!" sloganlarını haykırarak ODTÜ Rektörlüğü'nü protesto etti.

Eylemde öğrenciler adına açıklama yapılarak Onur Yürüyüşü'ne yönelik keyfi yasak hatırlatıldı. ODTÜ Rektörlüğü'nün polis saldırısının önünü açtığına dikkat çekildi. Üniversitedeki polis terörünün bir kez daha kınandığı açıklamada, bahar şenlikleri sürecinde olduğu gibi mücadele kararlılığı ve birlik olarak bu saldırıların boşa düşürüleceği vurgulandı. Açıklamada, "Polis, şiddet, nefret varsa, ders yok" şiarıyla yarın gerçekleştirilmesi planlanan boykota da çağrı yapıldı.

Öğrencilerin mücadele talepleri arasında ODTÜ yönetiminin istifa etmesi ve tüm ODTÜ bileşenlerinin katılımıyla yeni yönetimin belirlenmesi yer aldı. Ayrıca, polisin okula girişine izin verilmemesi, ODTÜ'de geleneksel etkinliklerin ve toplulukların yasaklanmaması da ifade edildi.

Öte yandan üniversite senatosunun, yaşananlarla ilgili 14 Mayıs'ta gerçekleştireceğini duyurduğu toplantı 13 Mayıs'a alınırken, öğrenciler rektörlük önünde bekleyişe geçti. Eylem sırasında bir grup öğrenci Verşan Kök maskesi takarak, bir grup öğrencisi ise onun koruması rolüne girerek Verşan Kök'e bir türlü ulaşılmasına dikkat çeken bir oyun sergilediler.

Sonrasında eylem, boykot çağrısını yükseltmek için herkesin yaşam alanlarına ve bölümlerine geçmesi çağrısı ile son buldu.

DGB'DEN BOYKOT FAALİYETİ

Ankara DGB de 13 Mayıs'ta "Okulda

ve ülkede sermayenin tek adam rejimine geçit yok! Haydi boykota, direnişel!" şiarlı afişlerle ODTÜ öğrencilerine boykot çağrısı yaptı.

Ayrıca gün boyunca öğrenciler, kampüsün farklı yerlerinde varil ve sopalarla ritim tutup sloganlar atarak boykota katılma çağrısını yükseltti.

ODTÜ BOYKOTTA

14 Mayıs'ta sabah saatlerinden itibaren öğrenciler fakültelerinde derslere girmeyerek boykota başlarken, döviz ve pankartlarıyla bölümlerde toplandı. Bölümlere özgü vurgularla şiarlar belirleyerek yaratıcı görseller hazırlayan öğrenciler, genel olarak istifasını istedikleri rektör Verşan Kök'e tepkilerini çarpıcı bir şekilde ortaya koydu.

Bölümlerde toplanmaların tamamlanmasıyla rektörlük önüne doğru harekete geçildi. Yabancı Diller Fakültesi'nde (Hazırlık) buluşulduktan sonra Fizik çimlerine yüründü, buradan da rektörlük önüne inildi.

AKADEMİSYENLERDEN BOYKOTA DESTEK

Üniversitedeki polis terörüne, rektörlüğün keyfi yasaklarına karşı öğrencilerle dayanışmayı yükselten akademisyenler de rektörlük önüne geldi. Akademisyenler, ODTÜ öğretim elemanlarından 218'inin şu ana kadar imza attığı açıklamayı paylaştılar. <https://rantey.org> [odtusavunulmalidir](https://rantey.org).

[com](https://rantey.org) üzerinden metnin hâlâ imzaya açık olduğu belirtildikten sonra 10 Mayıs'ta yaşananlara değinilerek açıklama şöyle başladı: "Öğrencilerimizin ve meslektaşlarımızın maruz kaldığı polis şiddetini kınıyoruz. Cuma günü yaşananlar, kampüsümüzün güvenliği ve barışı için kolluk kuvvetlerine değil, ODTÜ bileşenlerine ve özellikle öğrencilerimizin sağduyulu tavırına güvenilmesi gerektiğini bir kez daha göstermiştir."

Akademik alanda özgürlüğün önemi-ne dikkat çekilen açıklamada, üniversite yönetiminin bu sorumluluğunu yerine getirmediğine işaret edildi. Bu doğrultuda üniversite yönetimi, özeleştirisi başta olmak üzere gerekli adımları atmaya davet edildi.

ÖĞRENCİLER TALEPLERİNİ BİR KEZ DAHA HAYKIRDI

Rektörlük önünde öğrenciler adına açıklama yapılarak şu talepler sıralandı: Kampüse hiçbir şartla polisin girişine izin verilmemesi; öğrenci toplulukları ve gruplarının faaliyetlerinin engellenmemesi; Devrim Yürüyüşü, Onur Yürüyüşü, şenlikler gibi geleneklerin korunması; rektör ve üniversite yönetiminin istifa etmesi, yeni yönetimin tüm ODTÜ bileşenleri tarafından belirlenmesi.

ODTÜ'de geçtiğimiz yıllarda yükseltile "ODTÜ Ayakta" eylemlerinin de hatırlatıldığı açıklama, bundan sonra bu talepler için mücadelede daha fazla yana gelineceği vurgusuyla noktalandı.

ABD'nin savaş kundakçıları işbaşında

Emperyalist-kapitalist sitemin “dünya jandarması” ABD’nin gücü zayıflarken, Çin ve Rusya gibi emperyalist rakip güçler istikrarlı bir yükseliş sürecindeler. Zıt yönde gelişen bu iki eğilim, nüfuz alanları uğruna gerilimi arttırıyor. Bu ise ABD’nin daha saldırgan, daha küstah pozisyonlar almasına yol açıyor.

Her alanda zayıfladığı halde savaş aygıtı için yıllık bir trilyon doları aşan harcamalar yapan ABD, buna rağmen eski nüfuz alanlarını korumakta zorlanıyor. Trump yönetimi, halen dünyanın en acımasız, en yıkıcı savaş aygıtına sahip ama bu aygıtın kullanımı için gerekli mali kaynakların sağlanması eskisi kadar kolay olmuyor. Doların “rezerv para” olarak kullanım alanının daralması ise, mali sorunu derinleştiriyor. Buna rağmen Trump yönetimi savaş kundakçılığını elden bırakmıyor.

Nüfuz alanları uğruna esas çatışmanın Asya’da yaşanacağı belirtilse de emperyalist namuluların öncelikli hedefi halen Ortadoğu’dur. Nitekim Irak’ı, Libya’yı, Yemen’i, Suriye’yi yakıp-yıkan savaşların baş sorumlusu olan ABD, küstahça tehditlerini İran üzerinde yoğunlaştırdı. Siyonist İsrail’le körfezin Ortaçağ artığı rejimlerini himaye eden Trump yönetimi, İran şahsında bölge halklarını yıkıcı bir savaşa tehdit ediyor.

YİNE EMPERYALİST KÜSTAHLIK

Emperyalist-siyonist güçlerin uşaklığını yapan Şah rejiminin devrildiği 1979 yılından beri İran’ı taciz eden ABD, son günlerde Basra körfezine askeri yığınak yaparak tehdidin dozunu arttırdı. Ekonomik yaptırımlarla İran’ı dize getiremeyen Trump, savaş çetesini sahaya sürdü.

“İran tehdidi” yalanına sarılan Beyaz Saray’ın savaş kundakçıları, uydurdukları yalanları gerekçe gösterip Basra körfezine askeri yığınak yapıyorlar. Bir süre önce dört adet B-52 bombardıman uçağını Katar’daki ABD hava üssüne indiren Pentagon, USS Abraham Lincoln uçak gemisini, USS Arlington savaş gemisini, Patriot hava savunma bataryasını da Ortadoğu’ya gönderdi.

ABD’nin bu küstah-saldırgan girişi mi ırkçı-siyonist İsrail rejimi ile şeriatçı Körfez monarşileri tarafından memnuniyetle karşılandı. Bölge halkları ise yeni bir savaşın patlak vermesinden kaygılı-

lar. Zira bu halklar Irak işgalinden sonra ABD’nin suç ortaklarıyla birlikte sergilediği barbarlığı ibretle izlediler. Dolayısıyla yeni bir savaşın öncekilerden de ağır bir yıkıma yol açacağına farkındalar.

AB’NİN SİYASİ SEFALETİ

ABD’nin nükleer anlaşmadan çekilmesine onay vermeyen AB emperyalistleri, Trump yönetiminin yaptırım tehditlerinden rahatsız olsalar da seslerini çıkaramıyorlar. AB şefleri, ABD’nin gerilimi tırmandıran icraatları karşısında da utanç verici bir tutum aldılar.

İran’ı hedef alan ekonomik ambargoyu sıkılaştırmakla yetinmeyen Trump yönetimi, Basra Körfezi’ne askeri yığınak yaparak savaş tehdidinin dozunu arttırdı. Hal böyleyken AB şefleri, gerilimi tırmandırmaması için İran’ı uyarıyorlar. Tehdit eden, askeri yığınak yapan, savaşı kışkırtan Trump rejimidir. Ama AB şefleri İran’ı uyarıyorlar. Bu siyasi sefaleti kendilerine layık gören AB şefleri, belli ki savaş kışkırtıcılığı gibi bir olay karşısında bile bağımsız tutum geliştirmekten acizler.

RUSYA-ÇİN: “GERGİNLİĞİ ABD TIRMANDIRIYOR”

Hem Asya’da hem Ortadoğu’da ABD’nin rakipleri olan Rusya-Çin ikilisi, bölgede artan gerilimden Trump yönetimini sorumlu tutuyor. Moskova’dan ve Pekin’den yapılan açıklamalarda, İran’ın nükleer anlaşmada belirtilen yükümlü-

lükleri yerine getirdiği vurgulandı. Basra Körfezi’ne askeri yığınak yapan Trump yönetiminin gerilimi arttırması her iki ülke tarafından eleştiriliyor.

Moskova-Pekin açıklamalarında ABD’nin nükleer anlaşmadan tek taraflı çekilmesine ve ticari-mali yaptırımları arttırmasına rağmen İran’ın yükümlülüklerini yerine getirdiği hatırlatıldı. “Gerilimin artmasının esas sorumlusu İran değil ABD’dir” vurgusu öne çıkarıldı.

İran yönetimi ABD tehditlerine cep heden yanıt verdi. Buna rağmen Moskova-Pekin ikilisinin net bir tutum alması, ABD ile suç ortaklarının işini zorlaştırıyor. Trump’la suç ortakları, çatışmayı başlatırlarsa ağır bedel ödeyeceklerini biliyorlar. Diğer bir ifadeyle Ortadoğu’da eskisi gibi kolayca at oynatamıyorlar. Bölge üzerindeki etkisi zayıflayan ABD’nin bu açmazı, Trump yönetiminin daha saldırgan politikalara yönelmesiyle belirginleşiyor. Nitekim tehdit dozunu arttıran Trump yönetimi, icraat konusunda o kadar rahat olamıyor.

İRAN: “KIPIRDARLARS A VURURUZ”

ABD’nin ekonomik ambargoya savaş tehdidini eklemesi, İran üzerindeki basıncı arttırıyor. Tehditlere dair değerlendirmesinde, “Dinimizde, kültürümüzde teslim olmak yok, teslim olmayacağız. Çok zor şartlardayız, ancak umudumuzu yitirmedik” diyen Cumhurbaşkanı Hasan Ruhani, “Zorlu bir süreçten geçtiklerini

kabul ediyor. 40 yıldır ABD yaptırımlarına maruz kalan İran, bu tür sorunların üstesinden gelme konusunda deneyimli olsa da işi pek kolay değil. Ama buna rağmen geri adım atmıyor. Zira on yıllara yayılan ambargonun faturasını emekçilere ödeten mollalar rejimi, hemen her alanda kayda değer gelişmelere imza atabildi. Özellikle silah teknolojisi ve silahlanma gibi alanlarda mesafe kat eden İran, sıkışıklığa rağmen ABD-İsrail tehditlerine meydan okuyabiliyor.

Savaş sopasını sallayan ABD’nin küstahlığına prim vermeyen İran yönetimi, tehditlere tehditle karşılık veriyor. Son gelişmeler üzerine açıklama yapan İranlı yetkililer, olası bir saldırıya sert karşılık vereceklerini söylüyorlar.

ABD tehditlerine tepki gösteren İran Devrim Muhafızları Hava-Uzay Kuvvetleri Komutanı Emir Ali Hacızaade, “ABD, bölgede öyle bir konumda ki kıpırdarlarsa vururuz. Üzerinde 40-50 uçak ve 6 bin asker taşıyan ABD uçak gemisi, geçmişte bizim için ciddi bir tehdit sayılırdı fakat şimdi hedeften başka bir şey değil” dedi.

Diplomatik üslubu tercih eden Ruhani ise, “Dünya bilmelidir ki nükleer anlaşma ABD’nin istediği gibi kazan-kaybete dönüşmeyecek. Eğer bir şey olacaksa bu kaybet-kaybet olacaktır. Nükleer anlaşma ya kazan-kazan olacak ya da kaybet-kaybet. ABD’nin bunu kazan-kaybete çevirmesine izin vermeyeceğiz” şeklinde konuştu.

ABD tehdidi söz konusu olduğunda İran’da muhalifler de molla rejimini destekliyorlar. Görünürde İran’ın net bir duruşu olsa da Beyaz Saray’daki savaş kundakçılarının ne yapacağı belli olmaz. Fakat İran’a saldırma eğilimine karşın savaş kararının alınması kolay değil. Zira İran’la savaşın hem ABD hem İsrail için kayda değer bir faturası olacağı biliniyor. Rusya-Çin ikilisinin İran yanlısı tutumu da Trump yönetimi üzerinde baskı yaratıyor.

Emperyalist bloklar ve gerici bölgesel güçler arasında süregiden bu dalaşmanın faturası her zamanki gibi emekçi halklara kesiliyor. İran başta olmak üzere Ortadoğu halkları emperyalist savaş tehdidi altında yaşamaya devam ediyorlar. Bu ise halkların emperyalist saldırganlık ve savaşa karşı bölgesel bir direniş geliştirmelerini zorunlu kılıyor.

ABD-Çin arasındaki ticaret savaşı sertleşiyor

Başkanlık koltuğuna “Önce Amerika” ve “Amerika’yı yeniden harika yapma” iddiasıyla oturan ABD Başkanı Trump, “ABD’nin ekonomik çıkarlarını tehdit eden ülkeler ve haksız ticaret yapanlarla mücadele”yi hedeflerinden biri olarak tanımlamıştı. Fırsat buldukça da “*En önemli önceliğimiz, on yıllardır süren feci ticaret politikalarını tersine çevirmektir. Yıllarca sanayimizi hedef aldıktan ve fikri mülkiyetimizi çaldıktan sonra, Amerikalıların işlerinin ve servetinin çalınmasının sona erdiğini Çin’e açıkça belirtiyoruz*” fikrini dile getirmeyi sürdürdü.

ABD bu çerçevede başta Çin ve Avrupa olmak üzere, rakip ülkelerin tekellerine karşı harekete geçmişti. ABD pazarına giren çelik için yüzde 25, alüminyum için yüzde 10 gümrük vergisini uygulaması, bunun somut adımları oldu. Devamında ise gümrük vergileri karşılıklı olarak tırmanlandırıldı. Bunların yanı sıra ABD, “kendi fikri mülkiyetinin” Çin tarafından çalındığı gerekçesiyle Çin hakkında Ağustos 2017’de soruşturma başlattı ve ABD yargısı Çin’i suçlu buldu.

Karşılıklı restleşmelerin ardından Trump ve Çin Devlet Başkanı Şi Cinping “ticaret savaşı”nın yeni tarifelerle büyümesini önleyecek üç aylık bir ‘ateşkes’ üzerinde mutabık kalmışlar, bu kapsamda ABD ve Çinli heyetler, 7-9 Ocak tarihlerinde Pekin’de ticari müzakereler için bir araya gelmişlerdi.

Çin Devlet Başkanı Şi Cinping’e “büyük saygı duyduğunu” ve “artık bir anlaşma üzerinde çalıştıklarını” söyleyen Trump, anlaşmanın, “haksız ticaret uygulamalarını sonlandırmak, kronik hale gelen ticaret açığını azaltmak ve Amerikalı işgücünü korumak için gerçek, yapısal bir değişikliği içermesi gerektiğini” vurgulamıştı. ABD’nin Çin ekonomisinde yapılımasını talep ettiği “yapısal” değişiklikler görüşmenin temel konusuydu. Çin taleplerin bir kısmı üzerinde pazarlık etmeyi kabul ederken, diğer talepleri ise kendi ulusal güvenliğini tehdit ettiği gerekçesiyle anlaşma kapsamı dışında tuttuğunu ilan etmişti.

ABD tarafından talep edilen “yapısal değişiklikler” arasında, ABD’nin fikri mülkiyet haklarının korunması, Çin’in ulusal şirketlerini sübvansiyonlarla destekleme politikasını haksız rekabet doğurması nedeniyle değiştirmesi, ABD’nin 419 milyar

dolarlık ticaret açığını kapatmak amacıyla Çin’in daha fazla Amerikan malı alması vb. gibi maddeler var.

Görüşmelerde ABD’nin başlıca talepleri konusunda az ilerleme kaydedildiği açıklanmakla birlikte ABD ile Çin arasında aylardır süren ticaret gerginliğini sona erdirecek bir anlaşmaya varılmak üzere olduğu umudu pompalanıyordu. Tam da böyle bir dönemde Washington’un dev gümrük vergisi hamlesiyle ABD ile Çin arasındaki ticaret savaşı yeni bir boyut kazandı.

Trump yönetimi Çin’den ithal ettiği 200 milyar dolar değerindeki bir dizi ürünün gümrük vergilerini iki kattan fazla arttırdı. Çin mallarına uygulanan gümrük vergisi %10’dan %25’e çıkarıldı. Yanı sıra Trump, Twitter hesabından, “Çin, 10 aydır ABD’ye 50 milyar dolar değerindeki yüksek teknoloji ürünlerinde yüzde 25, 200 milyar dolar değerindeki diğer ürünlerinde ise yüzde 10 gümrük vergisi ödüyor” paylaşımında bulundu. ABD ekonomisinde son zamanlarda görülen iyileşmenin, Çin’den alınan bu ek vergilerle sağlandığını ileri süren Trump, ayrıca “Çin’den gelen 325 milyar dolar değerindeki diğer ürünler halen vergilendirilmiyor ancak yakında yüzde 25 olacak” açıklamasında bulundu.

Ticarette sürtüşmenin “iki ülke ve dünya insanların” çıkarına olmadığını açıklayan Çin, ABD’nin kararını “üzüntüyle” karşıladıklarını ancak “gerekli karşı önlemleri” almak durumunda oldukla-

rını belirterek misilleme tehdidinde bulundu.

ABD ile Çin arasındaki ticaret savaşının diğer ülkeleri ve küresel ekonomiyi de etkileyeceği söyleniyor. Uluslararası Para Fonu (IMF), iki ülke arasındaki gerginliğin geçen yıl küresel ekonomik büyümeyi baskılaması nedeniyle 2019 tahminlerini küçültmek zorunda kaldığını ileri sürüyor.

ABD veya Çin’in ticaret yaptığı bazı ülkeler de ticaret savaşından dolayı olarak etkilendiler. Trump ayrıca Meksika, Kanada ve AB ülkelerine yönelik vergiler de getirerek tüketicilerin Amerikan ürünlerini almasını teşvik etmiş, bu ülkeler de misilleme olarak Amerikan ürünlerine gümrük vergisi koymuştu.

TİCARET SAVAŞI HEGEMONYA SAVAŞININ DEVAMIDIR

ABD ve Çin arasındaki ticari çatışma, temelde dünyanın iki dev gücü arasında yaşanan ve giderek sertleşen emperyalist dünya hegemonya savaşının bir tezahürüdür. ABD, Çin’in dünyada artan etkisini durdurmak ve yükselişinin önünü kesmek çabası içindedir. Tarafların birbirlerinin ürünlerine milyarlarca dolar gümrük vergisi uygulama girişimi bu çabanın bir parçası ve devamıdır. Zira bu iki dev gücün arasında giderek kızışan ticaret savaşı, onların küresel düzeydeki stratejik hedefleri ve çıkarlarının zorunlu bir sonucudur.

ABD, kendisi için uzun dönemdeki en

ciddi tehdit olarak Çin’i gördüğünü ve onunla bir savaşı kaçınılmaz kabul ettiğini birçok vesileyle dile getirdi. Dolayısıyla ABD, Asya-Pasifik bölgesinde, daha genel planda ise küresel çapta Çin’in ekonomik ve askeri olarak yükselen bir güç olmasını önlemeye dönük olarak çok yönlü adımlar atmaktadır. Küresel hegemonyasını Asya’ya taşıma girişimi eşliğinde Asya-Pasifik hesaplaşmasına hazırlanmaktadır. Benzeri adımlar Çin tarafından da atılmaktadır. Emperyalist hegemonya ve paylaşım mücadelesinde öne çıkan kriz coğrafyasından birinin Asya-Pasifik olması, bölgeyi emperyalist hegemonya mücadelelerinin günden güne şiddetlen- diği bir coğrafya haline getirmektedir.

Halen dünyanın en güçlü emperyalist devlet olmakla birlikte hegemonik konumu önemli ölçüde sarsılmış bulunan ABD emperyalizmi, belirgin üstünlüklerine dayanarak hegemonyasını kalıcılaştırmaya çalışmaktadır. Uluslararası alanda izlediği saldırgan politika bunun bir tezahürüdür. Bu saldırganlığın bir sonucu olarak emperyalist dünyadaki savaş eğilimi giderek güçlenmektedir. Bunun bir yanı sıra silahlanma yarışı, saldırganlık, çeşitli ülkelere uygulanan ambargolar, uluslararası anlaşmalardan çekilme, bölgesel savaşlar vb.dir. Diğer yanı ise küresel ekonomik krizin boğucu etkisi altında kızışan ticaret savaşlarıdır.

Doğu blokunun yıkılışının ardında emperyalist küreselleşme demagojisi eşliğinde sermaye ve meta akışının özgürce olması gerektiğinin savunuculuğunu yapan ABD emperyalizmi, şimdi kendisi ulusal gümrük duvarlarını yükselterek, dünya ölçüsünde sert bir ticaret savaşının öncülüğünü yapmaktadır.

ABD, Çin ve AB gibi emperyalist dünya devleri arasında kızışan ticaret savaşları, küresel ekonomik krizin ağırlaştırdığı emperyalistler arası çelişki ve çatışmaların dışavurumundan başka bir şey değildir. ABD’nin “ulusal güvenlik sorunu” olarak kabul ettiği ticaret savaşındaki yeni çıkışının, dünya ticaretine büyük bir darbe olacağı ve küresel ekonomiyi etkileyeceği IMF tarafından ileri sürülüyor. Ticaret savaşlarının kızışmasının, sosyal ve siyasal sonuçları da olacağı, siyasi çelişki ve çatışmaları kızıştıracığı, militarizmi azdıracığı ve nüfuz mücadelelerine yeni bir itilim kazandıracığı ise bugünden tartışmasız bir gerçek durumundadır.

Doğu Akdeniz'de sular ısınmaya devam ediyor

Enerji kaynaklarının sömürüsü konusunda emperyalistler arasında süregelen anlaşmazlık, Kıbrıs kıyılarında derinleşmeye devam ediyor. Bir Türk gemisi, ada-nın 60 kilometre batısında doğalgaz için keşif sondajına başladı. Bu adım karşısında Avrupa Birliği ve ABD tarafından Ankara'ya sert uyarılar yapıldı. Güney Kıbrıs hükümeti gemi mürettebatını tutuklama kararı çıkardı. Türkiye ise araştırma gemisi Oruç Reis'in, keşfe devam edeceğini açıkladı.

AB açıklamasında, "Türkiye'nin yasa-dışı keşiflerine gereken cevap verilecektir" denilirken, ABD Dışişleri Bakanlığı tarafından, "Derinden endişelendik, keşif hareketi oldukça kışkırtıcı ve bölgedeki gerginliği arttırma riski taşıyor" açıklaması yapıldı.

Doğu Akdeniz havzasında, Suriye kıyılarından Sicilya Adası ve Tunus'un doğusuna kadar uzanan 750 kilometrelik geniş bir alanda, 2000'li yılların başlarından itibaren gerçekleştirilen araştırmalar sonucunda büyük miktarda petrol ve doğalgaz yatakları keşfedilmişti. Bu nedenle küresel güçler ve çokuluslu enerji şirketleri dikkatlerini bu bölgeye yoğunlaştırmış bulunuyorlar.

2009-2010 yıllarında İsrail açıklarında keşfedilen Tamar ve Levant sahaları ile 2012 yılında keşfedilen ve Güney Kıbrıs'ın hak iddia ettiği Afrodite sahası, Doğu Akdeniz havzasını doğalgaz ve petrol açısından son derece önemli bir konuma taşıdı.

Ortadoğu'yu savaş alanına çeviren emperyalist güçler, oluşan denklemde bölge ülkelerinin elinin zayıflamasına neden olmakla kalmıyor, denklem dışına düşmelerine bile neden olabiliyorlar. ABD Jeolojik Araştırmalar Merkezi verilerine göre, Doğu Akdeniz'in Levant adı verilen ve Suriye kıyılarını da içinde barındıran bölgesinde yaklaşık 3,5 trilyon metreküp doğalgaz ve 1,7 milyar varil civarında petrol rezervi bulunmasına rağmen, Suriye dahil bölgedeki çoğu ülkenin bu kaynaklardan mahrum bırakılması için her yol deneniyor.

ABD ve Rusya bölgedeki nüfuz alanları üzerinden bu pastadan en büyük payı alabilmek için kıyasıya bir emperyalist çekişme içindeler. Gelişmeleri başından beri yakından takip eden Avrupa Birliği de onlardan aşağı kalmıyor. Almanya

Başbakanı Angela Merkel, 9 Mayıs'ta Romanya'nın Sibiu kentinde düzenlenen AB liderler zirvesi sonrası yaptığı açıklamada, Rum lider Anastasiadis'in kendilerinden Türkiye'ye karşı Kıbrıs'ın çıkarlarını savunmasını istediğini, kendilerinin de bunu yapacağını belirtti. Böylece AB emperyalistlerinin de aktif bir taraf olarak sahada bulunduklarını ilan etmiş oldu. Nitekim çokuluslu enerji tekelleri Total, BP, ENI üzerinden Fransa, İngiltere ve İtalya, AB'nin bölgedeki bu enerji rekabeti denkleminde dolaysız yer almasını sağlıyorlar.

Diğer yandan 'Bir Kuşak Bir Yol' projesi çerçevesinde Akdeniz'e özel bir önem veren ve Ortadoğu'daki enerji kaynakları üzerindeki kontrolünü arttırmak isteyen Çin de söz konusu emperyalist çekişmenin önemli bir tarafını oluşturuyor.

Emperyalist güçlerin yanı sıra havza-daki devasa enerji kaynakları üzerinde hak iddia eden Mısır, Yunanistan, Suriye, Filistin, İsrail, Türkiye, Kuzey ve Güney Kıbrıs ve Lübnan'ın içinde oldukları çok boyutlu bir denklem ortaya çıkmış bulunuyor. Yerel güçlerden Güney Kıbrıs, Yunanistan, İsrail, İtalya, Ürdün, Filistin ve Mısır, pastadan pay kapma kavgasına ABD'nin desteği ile Ocak 2019'da kurulan ve merkezi Mısır'da bulunan Doğu Akdeniz Gaz Forumu üzerinden katılmış durumdadır.

İsrail bu birlik aracılığı ile ihtiyacı olan enerjiyi Mısır üzerinden ülkesine taşımayı amaçlıyor ve bu çerçevede Mısır ile bir anlaşma yapmış bulunuyor. İsrail uzun vadede Mısır'a güvenmese de Yunanistan ve Güney Kıbrıs'ın varlığı bir ikinci

bir seçenek sunuyor.

Türkiye, Kuzey Kıbrıs üzerinden yaptığı sismik araştırmalarla kendisini dışardan dayatsa da hâlâ kapı aralığında bekletiliyor. Türkiye'nin bölgedeki hareketliliği dönem dönem sert demeçlerin verilmesine ve ateşli manşetlerin atılmasına neden oluyor.

Özellikle Avrupa Birliği'nin ihtiyaç duyduğu enerjinin en ucuz ve en kestirme yolla Avrupa'ya ulaşması ancak Türkiye üzerinden geçmesi ile mümkün olabiliyor. Türkiye'nin hâlâ tam olarak dışlanamamış olması, diğer bazı etmenlerin yanı sıra bu stratejik konumundan kaynaklanıyor.

ENERJİ KAYNAKLARI ÜZERİNDE SÜREN REKABET

Dünyada doğalgaz tüketiminin artışı-na paralel olarak doğalgaza olan ihtiyaç da büyümektedir. Sadece Çin ve Hindistan'ın toplam enerji ihtiyacının dünya enerji tüketiminin %10'unu aştığı ileri sürülüyor. Kaya gazı gibi alternatif enerji kaynaklarının kullanılması doğalgaz ihtiyacını ortadan kaldırmıyor. Bu "zorunluluk", Doğu Akdeniz'deki zengin enerji kaynaklarını küresel düzeyde oldukça önemli hale getirmektedir. AB'nin Rusya'ya olan enerji bağımlılığı havzadaki enerji kaynaklarını önemli kılan bir diğer etkidir. AB ülkelerinin ham petrolde %90, doğalgazda %66, katı yakıtlarda %42 ve nükleer yakıtta da %40 dışa bağımlı olduğu ileri sürülmektedir. Türkiye de dışa bağımlı ülkeler arasındadır ve yıllık enerji ihtiyacının %64'ünü Rusya'dan,

%19'unu da İran'dan karşılamaktadır.

Enerji kaynakları konusunda bölge devletleri arasında gerilim tırmanırken, emperyalistler arası rekabet de kızışmaktadır. Bölgedeki doğalgaz arama ve çıkarma çalışmalarını büyük petrol ve doğalgaz tekellerinin yapıyor olmasından hareketle ABD, AB ve Rus emperyalistleri soruna dolaysız biçimde taraf konumundadırlar. Bölgeye üşüşen enerji devleri arasında ExxonMobil ile Eni'nin yanı sıra BP ve Total'in olması bunun bir göstergesidir.

Tüm bu gelişmelerin Doğu Akdeniz'le sınırlı olmayıp Ortadoğu'daki gelişmeleri de etkilediği ve giderek uluslararası bir boyut kazandığı bilinmektedir. Dolayısıyla son yıllarda Doğu Akdeniz'de, Ortadoğu'da ve birçok bölgede süren kapitalist rekabetin, emperyalist savaş ve saldırganlığın gerisinde, bir dizi temel başka sorunun yanı sıra, aynı zamanda petrol ve doğalgaz zenginliklerine el koymak hevesi vardır.

Kapitalist emperyalizm var olduğu sürece, daha fazla kâr uğruna daha fazla enerjiye olan ihtiyaç artarak sürecektir. Bu ihtiyaç üzerinden, kaynaklarına el kolan bölge ülkelerini istikrarsızlaştırmak için her yol denenecektir. Bu gelişmeler ise doğanın ve kaynakların tahribine, bölge halklarını yokluk ve yoksulluğa sürüklemeye devam edecektir.

Son olarak unutmayalım ki hangi kıtada ve bölgede olursa olsun, işçi sınıfı ve emekçiler, ezilen halklar örgütlü bir şekilde bu talana dur demedikleri sürece, bu yağma ve talan düzeni alt edilemeyecektir.

Fransa'da “kamu reformları”na karşı kitleler ayakta

Fransa'da sermaye adına Macron yönetiminin “kamuda reform” adı altında gündeme getirdiği kırım politikalarına karşı kamu emekçilerinin mücadele kararlılığı sürüyor.

Saldırı paketi kamuda 5 ana eksenle dönüşüm yasası olarak sunuluyor. Fransız sermaye devleti 13 Mayıs'tan 28 Mayıs'a kadar Ulusal Meclis'te görüşülecek olan yasayı 2020 yılında yürürlüğe koymayı planlıyor. Söz konusu “reformlar”la başta eğitim ve sağlık olmak üzere birçok alandaki kamusal harcamalarda 30 milyar avro tasarruf hedefleniyor. Bunun 120 bin kamu emekçisini işsizler ordusuna katacağı belirtiliyor. Yasanın geçmesi sonucunda ayrıca kamu emekçilerini sürelili sözleşmeli çalıştırmak gibi yöntemlerin yaygınlaşması, dolayısıyla kural dışı ve güvencesiz çalışma koşullarının genelleşmesi bekleniyor.

Fransa'da Macron ve hükümetinin başlattığı “reformlar”, patronlar örgütü MEDEF'in çıkarları doğrultusunda kumsuzca uygulanmak istense de emekçiler kölelik reformlarına boyun eğmemekte kararlı sergiliyorlar. Macron'un yönetime geldiği günden bu yana kamu emekçileri dördüncü kez, emekliler ise yedi kez sokaklara çıktılar. Kamu emekçilerinin örgütlü olduğu sendika konfederasyonlarından 9'unda ilk kez birliğin sağlandığı eylemler gerçekleşti. 9 Mayıs günü 150 noktada düzenlenen eyleme 250 bin kamu emekçisi katıldı.

Macron ve hükümetinin yine reform adı altında Fransa Ulusal Demiryolları'nda (SNCF) gündeme getirdiği statülerin değiştirilmesi ve özelleştirme saldırıları karşısında aylarca kitlesel grev ve eylemler gerçekleştirilmişti. Saldırıların demiryolları ile sınırlı kalmadı. Hemen akabinde Paris havalimanlarının özelleştirilme yoluyla sermayeye peşkeş çekilmesi saldırısı başladı. Öte yandan adalette reform denilerek mahkemelerin yeniden yapılandırılması, özgürlüklerin kısıtlanması, yeni cezaevlerinin inşası gündeme geldi. Eğitimde elemeci reform yasası ile binlerce öğrencinin eğitim hakkı ellerinden alındı, yabancı öğrencilerin kayıt harçları yükseltildi. Sağlık sektöründe planlanan reformlarla hastanelerde, acil servislerde personel sayısı düşürüldü ve insan sağlığı riski arttı.

Yine eğitimde “Blanquer yasaları”

ile 3 yaşından itibaren zorunlu eğitim gündeme getirildi. Oysa yasa yürürlükte olmasa da zaten fiilen eğitim zorunluluğu var. Resmi kayıtlara göre 3 yaşındaki çocukların %98'i okula gidiyor. Yasanın yürürlüğe girmesi ile devlet okullarına ayrılan bütçe düşecek, bütçeden özel eğitime milyonlarca avro kaynak ayrılacak. Ayrıca bütçeden devlet okullarına ayrılan para özel okullara da devredilerek özelleştirmenin önü tümünden açılacak. Eğitimde özelleştirme devlet desteği ile resmileşecek.

Eğitim emekçileri yasanın gündeme geldiği günden itibaren okullara pankartlar asarak velileri bilgilendirme yoluna gittiler. Pankartları hemen hemen Fransa'daki tüm okullarda görmek mümkün.

Bugüne kadar birçok kez sokaklara çıkan eğitim emekçileri, 13-28 Mayıs tarihleri arasında senatoda görüşülecek olan yasa tasarısına karşı grev ve eylem planlarını da açıkladılar. Montluçon, Clermont-Ferand, Caen, LeHavre, Montpellier, Marsilya, Cergy, Anger, Nevers gibi birçok kentte ve bölgede süresiz grev kararları alındı. 18 Mayıs Cumartesi için ise Paris'te merkezi yürüyüş gerçekleştirilecek.

Sağlık sektöründe yaşananlar da içler acısı. Acil servislerde çalışan sağlık emekçileri günlerdir birçok hastanede ağır ve kötü çalışma koşullarına karşı grevdeler. Sağlıkta yaşanan personel kıyımının hem sağlık personelinin hem de hastaların sağlığını tehdit ettiğini de belirtiyor. Ücretlerin

çiler, birçok hastanede grevler gerçekleştirerek, sağlık alanında gerekli bütçe ve personel ihtiyacının karşılanmasını talep ediyorlar.

Kapitalizmin kâr hırsı en çirkin yüzünü sağlık alanında gösteriyor. Öyle ki sürelili sözleşmelerin uzatılmaması, işten ayrılan ya da emekliliği gelen personelin yerine yenileri alınmaması, doktor eksikliği koşullarında zaten yetersiz kalan mevcut personelin hastalarla gerekli şekilde ilgilenmesi isteniyor. Kumuda tasarruf adı altında düşük personel sayısı ile ağır ve kötü çalışma koşullarına mahkûm edilen sağlık emekçileri, iş yükünün ağırlığına ek olarak yaşadıkları baskı ve mobbingden kaynaklı aşırı depresyona ve hatta intihara kadar sürükleniyorlar.

Sağlık emekçileri bu koşullara karşı direniş yolunu tutuyorlar. Limeil Brevan'da bulunan Emile Roux hastanesinde çalışan personelin 18 Şubat'tan beri grevlerini sürdürdüğü belirtiliyor. Paris'te mart ayı ortasında Saint Antoine Hastanesi acil servisinde başlayıp yayılan grevler ise 50'nin üzerinde hastanede devam ediyor. Bordeaux Nantes, Lyon, Strasbourg, Mulhouse, Angers, Mantes-la-Jolie, Creil, Chalon-sur-Saône, Valence ve Lons-le-Saunier, Pithiviers şehirlerindeki hastanelerin acil servislerinde süren grevlere her gün yenileri ekleniyor.

Sağlık sektöründe yaşanan sorunun 600 bin hasta bakıcı ve hemşireyi yakından ilgilendirdiği belirtiliyor. Ücretlerin

arttırılması, çalışma koşullarının iyileştirilmesi, personel sayısının çoğaltılması taleplerini yükselten sağlık emekçileri taleplerinin karşılanmaması durumunda grevlerin daha da yaygınlaşacağını duyurdular.

Diğer yandan Paris 92. Bölgesi'nde (Gennevilliers, Asnières, Boulogne, Neuilly, Levallois banliyöleri) posta hizmetlerinde çalışan ve SUD-PTT sendikasında örgütlü 150 postacı 26 Mart 2018'den bu yana grevde. Postacıların SUD-PTT Sendikası 92. Bölge Sekreteri Gael Quirante'nin işten atılmasına karşı başlattıkları grev, “çalışma koşullarının kötüleşmesine karşı çalışanların haklarının korunması, posta kamu hizmetinin savunması” talepleriyle sürüyor. Özel güvenlik, polis, mahkeme, disiplin komisyonları gibi her türlü baskıyla karşı karşıya kalan postacılar, baskılara boyun eğmeden grev kararlılığıyla 400 günü geride bıraktılar.

Her cumartesi günü televizyon kanallarında “Hareket sönümleniyor mu?” tartışmaları sürerken, Sarı Yelekliler eylemleri de devam ediyor. Eğitim emekçileri, sağlık çalışanları, postacılar, çeşitli sektörlerde grevde olan işçi ve emekçiler, öğrenciler, işsizler ve emekliler pankart ve dövizleri ile kitlesel olarak Sarı Yelekliler eylemlerine katılıp sorunlarını ve taleplerini dile getiriyorlar. Bu eylemlerde, ücretlerin arttırılması, alım gücünün iyileştirilmesi, yeni iş alanlarının yaratılması, reform yasalarının geri çekilmesi gibi ortak talepler ileri sürülüyor ve kazanmak için süresiz genel grev çağrıları yükseltiliyor.

Fransa'da Macron'un reform saldırılarına karşı işçiler, emekçiler, işsizler, emekliler, öğrenciler ve göçmenlerin mücadele kararlılığı aylardır gündeme damga vuruyor. Eğitimden sağlığa, toplu taşımacılıktan temizliğe neredeyse grevin olmadığı bir sektör yok. Grev ve eylemlerle sermayenin saldırılarına direnen işçi ve emekçiler, yoksullar ve öğrenciler ancak süresiz işgal, grev ve direnişlerle kazanacaklarının farkında olsalar da sınıf ve kitle hareketi yazık ki henüz önderlikten yoksunluk gibi can alıcı bir zaaf taşıyor. Bu ise ancak hareketin sürekliliği ve militanlığının yarattığı mayalanma ve birikim üzerinden giderilebilir ve hareket solugunu sürdürdüğü taktirde yalnızca bir zaman sorundur.

Faşizme, zorbalığa, çifte sömürüye karşı seçimimiz mücadele!

İstanbul'da 31 Mart seçimlerinin iptal edilip 23 Haziran'da seçimin tekrarlanması kararı alındı. 31 Mart'ta İstanbul'u kaybeden AKP iktidarı "kazanana kadar oyları tekrar sayma"yla sonuç elde edemeyince, "kazanana kadar seçim yapma" taktiğini devreye soktu. Bizzat Tayyip Erdoğan'ın YSK'ya talimatıyla seçim iptal edildi. AKP iktidarının, konu kendi çıkarları olduğunda yasa-kural tanımaz politikaları ne kadar pervasızca devreye soktuğuna böylece bir kez daha tanık olduk.

AKP iktidarı 23 Haziran'da İstanbul'u alarak sadece İstanbul gibi bir rant alanını kaybetmemeyi değil, aynı zamanda iktidarını sağlama almayı hedeflemektedir. 23 Haziran seçiminin sadece belediye seçimi anlamına gelmediği, AKP iktidarı için adeta varlık-yokluk meselesi haline geldiği açıktır.

Bu süreç sadece biz işçi-emekçi kadınlar için değil, tüm işçi-emekçiler için AKP iktidarının baskı, sömürü ve saldırganlık politikalarına karşı birlik olma, mücadele etme zamanıdır. Bu düzende baskının, sömürünün, ayrımcılığın, kısacası her türlü saldırının en katmerlisini yaşayan biz işçi-emekçi kadınlar için bu mücadelenin en önünde yer almak hem kendi geleceğimiz hem de çocuklarımızın geleceği için bir zorunluluk haline gelmiştir. Çünkü biz işçi-emekçi kadınlara

AKP iktidarı çifte sömürü ve şiddet, çocuklarımıza ise istismar ve geleceksizlikten başka bir şey vermemektedir.

İçerisinden geçmekte olduğumuz seçim sürecinde tavrımızı ve seçimimizi net bir şekilde ortaya koymalıyız. Sadece AKP iktidarını değil, aynı zamanda AKP iktidarının temsilciliğini yaptığı kapitalist sömürü düzenini hedef alan bir mücadele hattı çizilmelidir. AKP iktidarına ve onun pervasız saldırılarına karşı başta işçi-emekçi kadınlar olmak üzere tüm işçi ve emekçilerde biriken öfkeyi devrim ve sosyalizm mücadelesine kazanmak için tüm gücümüzle seferber olabilmeliyiz. AKP iktidarının bizleri sürüklediği koyu karanlığın karşısında devrim ve sosyalizm alternatifinin tek gerçek ve kalıcı çözüm

olduğunu anlatabilmeli, tüm enerjimizle devrim ve sosyalizm seçeneğini işçi ve emekçilere taşıyabilmeliyiz.

KARDEŞLER,

Unutmayalım ki biz işçi ve emekçi kadınlar kriz bahanesiyle ilk kapının önüne konulanlar! Bizleri işsiz bırakanlar, açlığa, yoksulluğa sürükleyenler bizden oy istiyorlar!

Bizler, enflasyon karşısında iyice eriyen ücretleri ile pazarda patates, soğan dahi alamaz hale gelen kadınlar! Bizleri tanzim kuyruklarına sokup, "varlık kuyruğu" diyenler bizden oy istiyorlar!

Biz sokakta, işte, evde, hayatın her alanında şiddet-tacize-tecavüze uğrayan, katledilen kadınlar! Çıkarttıkları

yasalarla tacizcileri-tecavüzcüleri-katilleri koruyanlar bizden oy istiyorlar!

Biz çocukları istismara uğrayan, çocuklarının geleceği çalınan kadınlar! Belediyelerin bütçelerini Ensar Vakfı gibi tacizci-tecavüzcü vakıflara-derneklere aktaranlar, "Bir kereden bir şey olmaz" diyenler bizlerden oy istiyorlar!

Biz işçi-emekçi kadınların, bizleri işsiz ve aç bırakan, sömürüye mahkûm eden, kadına yönelik şiddeti-katliamları, çocuk istismarını adeta teşvik eden AKP iktidarına karşı tek seçeneği mücadeledir!

İşçi-Emekçi Kadın Komisyonları olarak faşizme, zorbalığa, çifte sömürüye karşı birlik olmaya, devrim ve sosyalizm mücadelesini büyötmeye çağırıyoruz!

İŞÇİ-EMEKÇİ KADIN KOMİSYONLARI

"Bir kereden bir şey olmaz" zihniyetinin hüküm sürdüğü Türkiye'de çocuk istismarı yüzde 700 oranında artmış durumda.

Çocuk istismarı ile ilgili son bir ayda yaşananlara baktığımızda devlet ve kurumlarının tam olarak suçu ve suçluyu övme kararlılığını sürdürdüğünü görüyoruz. Çocuk istismarı görmezden gelinmiyor, çocuk gelinlik normalleştirilmeye çalışılıyor, taciz-tecavüz suçluları beraat ederek aklanıyor.

Çocuklar İçin Hep Birlikte Girişimi'nin 1-2 Aralık 2018'de gerçekleştirdiği Çocuğa Yönelik Cinsel İstismarla Mücadele Çalıştayı'nın 29 Mart'ta açıklanan sonuç bildirgesinde, toplumda çocuğa yönelik cinsel istismar olaylarında genel olarak failin alacağı ceza üzerinde durulduğu, ama bunun yetersiz olduğu belirtiliyordu. Bildirgede ayrıca cinsel istismar sonrası çocuğun mahre-

"Çocukların kırmızı elmalar gibi güldüğü" bir dünya için!

miyetine özen gösterilmediği, istismar konusunda eğitimin yetersizliği, okul yöneticilerinin istismarın üzerini örtmeye çalıştığı, var olan hukuk sisteminin ve yargının çocuk istismarı konusunda kötü durumda olduğu gibi gerçeklerin altı çiziliyordu.

Son bir ay içerisinde gerçekleşen ve en çok gündeme oturan çocuk istismarı olayı, Küçükçekmece-Kanarya'da 5 yaşındaki kız çocuğunun yaşadıkları oldu. Olay toplumun gündemine ailenin ve mahallede yaşayanların çabası sayesinde girdi. Aile ve mahalleli olayın duyulması, sorumluların cezalandırılması için kamuoyunu bilgilendirerek, yaygın eylemler yaparak geniş çaplı bir farkın-

dalık yarattılar. Bunun sonucunda eylemler sadece Kanarya-Küçükçekmece sınırlarında kalmadı, birçok yere yayıldı. 1 Mayıs alanlarından "Çocuk susar sen susma!" şiarıyla çocuk istismarına karşı güçlü bir tepki yükseldi. Tüm bunların ardından sermaye devleti konu ile ilgili gizlilik kararı çıkardı.

Erdoğan-AKP yönetimindeki sermaye devleti olayları normalleştiren, unutturan bir dil kullanırken, yargısını da sorumluları kurtarmak için devreye sokuyor. Örneğin Mersin Tarsus'ta Kuran Kursu'na giden 12 yaşındaki kız çocuğunu istismar eden imam 35 yıl ceza almasına rağmen, hakim tutuklanması-

daki kız çocuğuna istismarda bulunan ve kamera kayıtları ile de tespit edilen apartman görevlisi mahkemede beraat ettiriliyor. Örnekler böyle sürüp gidiyor. Bunların daha da artmaması ve yaşanan olaylardaki sorumluların cezalandırılması için tüm işçi ve emekçileri örgütlü hareket etmesi gerekiyor.

Çocuk istismarının son bulmasının çözüm yolu toplumsal yozlaşmayı sağlayacak ve tüm toplumda köklü bir kültürel ve moral arınma yaratacak sosyal mücadeleden geçmektedir. İnsanlarda zihniyet devrimi yaratacak ve bunları kalıcı kılacak olan ise kurulu düzenin toplumsal devrim yoluyla alaşağı edilmesidir. İşçi Emekçi Kadın Komisyonları olarak tüm işçi ve emekçileri, "çocukların kırmızı elmalar gibi gülebildiği" bir dünya için mücadele etmeye çağırıyoruz.

İŞÇİ-EMEKÇİ KADIN KOMİSYONLARI

Soma Katliamı'nın 5. yılında anmalar: Adalet göçük altında

13 Mayıs 2014'te Manisa Soma'da daha fazla kâr uğruna katledilen 301 maden işçisi katliamının 5. yılında birçok kentte gerçekleştirilen eylemlerle anılırken, işçileri katleden sömürü düzeni ve katilleri aklayan düzen ve yargısı teşhir edildi. İşçilerin ölümünden sorumlu olan Soma AŞ'nin maden arama izninin sürmesine ve şirket sahibi Can Gürkan'ın katledilen her işçi için sadece 5 gün hapis yattıktan sonra serbest bırakılmasına tepki gösterildi.

Soma'da anma için 301 Madenciler Derneği önünde toplanan kitle, buradan Madenci Anıtı'na yürüdü. Madenci Anıtı önünde basın açıklamasını, katliamda oğlu Uğur Çolak'ı yitiren İsmail Çolak yaptı.

Katliam sonrasında geçen 5 yılda her şeye rağmen adalet arayışından vazgeçmeyen 301 madenci yakını olarak yine alanlarda olduklarını dile getiren Çolak, kendi yanlarında olan vekilleri, avukatları ve özellikle tutuklu ÇHD Genel Başkanı Selçuk Kozağaçlı'yı selamladı.

Çolak konuşmasında, katliamın ardından Erdoğan'ın "Madencinin kaderinde madencilik fitratında böyle ölümler vardır" diyerek katliamı doğal göstermeye çalıştığını hatırlattı.

Katliam sonrası başlayan ve 11 Temmuz 2018'de karara bağlanan yargılama boyunca siyasi iktidarın pek çok engeliyle karşılaştıklarını belirten Çolak, katillere ödül gibi ceza verildiğini ve yetmezmiş gibi Can Gürkan'ın tahliye edildiğini hatırlatarak "Üstüne bir de mahkeme kendisine hediye verdi. Birkaç yıllığına iptal edilen maden işletme yetkisi de iade edildi" dedi.

Bu kararın yeni katliamların önünü açtığını vurgulayan Çolak devamında şunları söyledi:

"Soma Katliamı davası Yargıtay'a kaldı. Yargıtay'ın katillere verilen bu ödül gibi kararı iptal etmesini, davanın yeniden görülerek daha adil bir karar verilmesini istiyoruz. 301 madenci aileleri olarak adalet yerini bulana kadar mücadele edeceğiz. Kaybettiğimiz 301 canımız için en ağır cezayı almalarını istiyoruz. Bunun için mahkemeden olası kasıttan ceza vermelerini bekliyoruz. Böyle yap-sın ki sorumlular gün yüzü göremesin ve yeni katliamların önüne geçilsin. 301'i unutmamak unutmayacağız. Bir gün adalet herkese lazım olacak."

Açıklamanın ardından mezarlığa gidilerek katliamda yaşamlarını yitiren madencilerin mezarlarına karanfiller bırakıldı.

Kadıköy'de DİSK, KESK, TMMOB ve TTB'nin çağrısıyla Beşiktaş İskelesi yanında yapılan eylemde "İşçiler mezarda sorumlular dışarıda" pankartı açıldı.

katledilen madenciler şahsında say-

gı duruşu ile başlayan eylemde sırasıyla KESK, TMMOB ve TTB adına yapılan konuşmaların ardından ortak basın açıklamasını ise DİSK Yönetim Kurulu Üyesi Kanber Saygılı okudu. Beş yıl önce gerçekleştirilen işçi katliamının hatırlatıldığı açıklamada acılar dinmek bir yana yaşanan gelişmelerle yaraların tekrar kanatıldığı belirtildi. 301 işçinin ölümüne sebep olan maden şirketinin sahibi Can Gürkan'ın, katlettiği işçi başına ortalama 5 gün hapis yattıktan sonra serbest bıraktığına dikkat çekildi. "İşçinin emeğinin olduğu kadar yaşamının da ucuz olduğu bu düzende, insanlık bir kez daha göçük altında kalmış oldu" ifadeleri kullanıldı.

Soma Katliamı davası üzerinde durulan açıklama şu ifadelerle sürdü: "Ülkemizde hukukun çöküşü Soma davasıyla bir kez daha gözler önüne serilmiştir. Davayı Soma'dan kaçırarak, katliamda sorumluluğu bulunanları yargılama konusu yapmayan, maden patronu ve yöneticilerini 'olası kasıt' üzerinden değil; 'bilinçli taksir' ile 'cezalandırarak' adeta ödüllendiren yargı sistemi, bir işçi için 5 gün hapis yatmayı yeterli görmüş; ülkemizde 'hukuk'un geldiği noktayı bir kez daha gözler önüne sermiştir."

"HUKUKİ, POLİTİK, EKONOMİK VE AHLAKİ OLARAK GÖÇMÜŞ BU DÜZEN"

Sömürü üzerine kurulu kapitalist düzenin daha fazla kâr uğruna işçilerin canını hiçe saydığına vurgu yapılan açıklamanın devamında şu ifadeler kullanıldı:

"Gerekli işçi sağlığı ve iş güvenliği önlemlerini bilerek ve isteyerek almamak hata değil kasıttır. Yıllık üretim planının neredeyse üç katı üretim yapmak için işçileri zorlamak hata değil kasıttır."

"Madenlerdeki taşeron, rodövers, dayıbaşı gibi güvencesiz çalışma uygulamalarını yaygınlaştırmak, madenleri özelleştirmek, kamu denetiminden çıkarmak hata değil kasıttır."

"301 işçi kardeşimiz göz göre göre gelen bir katliam sonucu hayatını kaybetmiştir. Karşımızda insan hayatına karşı büyük bir tehdit haline gelmiş; hukuki, politik, ekonomik ve ahlaki olarak göçmüş bir düzen vardır."

Açıklama ve eylem sloganlarla sona erdi.

Akşam saatlerinde ise Kadıköy Altıyol'da toplanan kitle sloganlarla Mehmet Ayvalıtaş Parkı'na yürüyüş gerçekleştirerek "Adalet sokaktadır" dedi.

Ankara'da ise Madenci Anıtı önünde DİSK, KESK, TMMOB ve Ankara Tabip Odası'nın çağrısıyla anma gerçekleştirildi.

Katliamda yaşamını yitiren 301 işçi için saygı duruşu ile başlayan anmada sözü Dev Maden Sen başkanı Tayfun Görgün sözü aldı.

Madenin sahibi Can Gürkan'ın, öldürülen her madenci için 5 gün hapis yattıktan sonra geçtiğimiz ay salıverildiğini hatırlatan Görgün, bu tahliye ile adalet güveninin bir kez daha göçük altında kaldığını belirtti. Görgün, insanlığın göçük altında kaldığından ve bu göçüğün hukuki, siyasi, ekonomik ve ahlaki bir göçük olduğundan bahsetti. Soma katliamının fitrat olduğunu savunanların aslında katliamın politik savunuculuğunu yaptığını da belirtti. Anma Madenci Anıtı önüne bırakılan kömür karası ile sonlandırıldı.

İzmir'de İSiG Meclisi, Emek ve Demokrasi Güçleri'nin çağrısıyla Türkan Saylan Kültür Merkezi önünde yapılan basın açıklamasına Ege İşçi Birliği de katıldı. "Bu düzen daha fazla kâr için daha fazla kan dökülmesini meşru gören bir düzendir" denilen açıklama *"Bizler somayı unutmamak unutturmayacağız, Soma'nın hesabını er ya da geç soracağız. Bu ülkede çalışırken ölmeyeceğimiz, insanca çalışacağımız, insanca yaşayacağımız güzel günleri göreceğiz"* sözleriyle sona erdi.

Kocaeli'de işçi Sağlığı ve İş Güvenliği (İSiG) Meclisi, DİSK, KESK, TMMOB ve TTB'nin çağrısıyla Sabri Yalım Parkı'nda yapılan basın açıklamasında "Adalet göçük altında" denildi.

Ankara'da SES üyelerine polis saldırdı

KESK'e bağlı Sağlık ve Sosyal Hizmet Emekçileri Sendikası (SES) üyeleri, 3600 ek gösterge ve insanca yaşamaya yetecek ücret talebiyle 11 Mayıs'ta Ankara'da eylem yapmak istedi.

Çeşitli illerden gelerek Abdi İpekçi Parkı'nda toplanmaya çalışan sağlık emekçileri polisin saldırısıyla karşılaştı. Saldırı nedeniyle sağlık emekçilerinden yaralananlar olurken, SES Eş Genel Başkanı İbrahim Kara ve Dev Sağlık-İş

Sendikası üyesi Furkan Bircan gözaltına alındı.

Saldırının ardından "Faşizme karşı omuz omuza!" sloganıyla Vedat Dalokay Salonu'na yürüyen sağlık emekçileri bir kez daha polis saldırısına maruz kaldı. "Hemen içeri girmezseniz içerideki etkinliğe de müdahale edeceğim" diyen polis, biber gazı sıkıttığı sağlık emekçilerini darp etti. Sağlık emekçileri, etkinliklerine saldıran polisleri karşı-

Çocuklarının hayatı için ses çıkaran annelere gözaltı saldırıları

DTK Eşbaşkanı Leyla Güven'in Abdullah Öcalan'a yönelik ağır tecritin son bulması talebiyle 7 Kasım 2018 tarihinde başlattığı açlık grevi 200'lü günlere gelirken zindanlarda da açlık grevi ve ölüm orucu eylemleri sürüyor.

16 Aralık 2018'de ilk ekipte 41 tutsağın başlattığı ve onu izleyen günlerde binlerce PKK ve PJAK'lı tutsağın dahil olduğu açlık grevi sürüyor.

30 Nisan'da 15 tutsak ve 10 Mayıs'ta 15 tutsak olmak üzere eylemlerini ölüm orucuna çeviren 30 tutsağın da direnişi devam ediyor.

HDP milletvekilleri Dersim Dağ, Tayip Temel ve Murat Sarısaç'ın HDP Diyarbakır il binasında başlattığı açlık grevi eylemi de 3 Mart'tan bu yana devam ediyor.

Zindanlarda tutsakların durumları artık hayati tehlike arz ettiği için tutsak annelerinin çığılı giderek daha da artıyor.

Tecrite karşı zindanlarda mücadele eden tutsakların yakınları hapisane önlerini, meclisi eylem alanına çevirerek taleplerin kabul edilmesini istemeye devam ediyorlar.

14 Mayıs'ta meclisteki HDP Grup Toplantısı'na katılan tutsak anneleri, Adalet Bakanı'yla görüşme talebiyle sabaha kadar meclisi terk etmediler. Meclis başkanını ile görüştüler. HDP milletvekilleri Ayşe Acar Başaran ve Dilan Dirayet Taşdemir ise Öcalan'ın avukatlarıyla sürekli görüşmesi talebiyle meclis kürsüsünü işgal etti.

İSTANBUL'DA GÖZALTI VE 1 TUTUKLAMA

Bakırköy Kadın Kapalı Cezaevi "Kaymakamlık yasağı" gerekçesi ile sürekli olarak polis ablukasıyla karşılaşan ve hapisane önüne gidişleri engellenen anneler 10 Mayıs'ta ise gözaltı saldırısı ile karşılaştı. Mezopotamya Ajansı muhabiri İrfan Tunççelik ile birlikte hapisane önünden 12 kişi gözaltın alındı.

Eminönü'ndeki Mısır Çarşısı'nda ise tecrite karşı 'İnsan zinciri' eylemi yapan Barış Anneleri'ne saldıran polis gazeteci Zeynep Kuray ve ÖHD üyesi Av. Arzu Kayoğlu ile birlikte çok sayıda kişiyi gözaltına aldı.

İstanbul Esenyurt'ta ilçe meydanında ailelerin 13 Mayıs'ta yaptığı oturma eylemine hiçbir uyarı dahi yapmadan saldıran polis 17 tutsak yakınına gözaltına aldı.

Gözaltında kötü muamele ve çıplak arama işkencesiyle karşılaşan anneler ile birlikte gözaltında olan toplam 41 kişi 14 Mayıs'ta Çağlayan'daki İstanbul Adliyesi'ne çıkarıldı. Tutuklama istemiyle mahkemeye sevk edilen 41 kişiden 26'sı adli kontrol şartıyla serbest bırakıldı. HDP Bakırköy İlçe Yöneticisi Hacı Oğış, sosyal medya paylaşımları bahane edilerek "örgüt propagandası yapmak" iddiasıyla tutuklandı.

ENGELLEMELERE RAĞMEN ANNELERİN EYLEMİ SÜRÜYOR

Polis ablukasına ve engellemelere rağmen annelerin mücadelesi kararlılıkla sürüyor.

Diyarbakır Koşuyolu Parkı'nda annelerin nöbet eylemi geride bıraktığımız günlerde de polis ablukasına ve engellemeyle karşılaştı.

Gebze Kadın Kapalı Cezaevi önüne gidişleri engellenen aileler her gün yeniden hapisane önüne gitme ısrarını sürdürüyorlar.

Antep'te ise HDP Şahinbey İlçe Örgütü'nde tutsak anneleri 13 Mayıs'ta nöbete başladı.

Urfa'da tutsak aileleri HDP Ceylanpınar İlçe Örgütü'nde toplanarak bina önünde açıklama yaptı.

LEYLA GÜVEN: ANALAR BİZE YENİ BİR YOL GÖSTERDİLER

Leyla Güven ise Anneler Günü dolayısıyla yayınladığı mesajında annelerin verdiği mücadeleye dikkat çekti. Güven "Hiç kimse Kürt analarına uygulanan şiddet için acıklı cümleler kurarak vicdanını rahatlatmasın. O analar ki nice siyasetçinin çözemediği bir sorunu çözmek için canlarını ortaya koyarak bize yeni bir yol gösterdiler. Bize bu yolda yürümek düşer. Onurlu barış Onlara sözümüz olsun" dedi.

Hatice Yürekli mezarı başında anıldı

22 Nisan 2001 tarihinde Ölüm Orucu'nda şehit düşen TKİP Kurucu Üyesi Hatice Yürekli, mezarı başında anıldı.

Yürekli'nin Buca Kaynaklar'da bulunan mezarına gelen yoldaşları, kızıl bayraklarla mezarı çevirdi ve Yürekli şahsında devrim sosyalizm mücadelesinde şehit düşen tüm devrimciler için saygı duruşu yaptı.

Anmada yapılan konuşmada, Hatice yoldaşın 1968 Tokat doğumlu olduğu, 1990'da Ekim ile tanıştığı ve partinin kurucu kadrolarından biri olduğu söylenerek, partili kimliğine, mücadelesine değinildi. Şehit yoldaşların mücadele bayrağına leke sürmeden tereddütsüzce

ölümü kucakladıklarına dikkat çekildi.

Cezaevlerinin her daim sermaye devletinin hedeflerinde olduğu, Türkiye tarihinde cezaevlerinin her daim açlık grevleri, ölüm oruçları ve katliamlarla gündeme geldiği ve devletin her saldırı politikasına karşı devrimcilerin direnme geleneğinin de tarihe yazıldığı anlatıldı. 2000 ölüm oruçlarının sermaye devletinin devrimcileri teslim alma ve yalnızlaştırma politikasının bir parçası olarak gündeme getirdiği F tipi cezaevlerine karşı hayata geçirildiği belirtildi. 1999 yılındaki cezaevi operasyonunun bu sürecin hazırlığı olduğu söylenerek, dönemin başbakanı Bülent Ecevit'in "Cezaevlerini teslim almadan dışarıyı teslim alamayız" açıklamasının arkasında yatan gerçeklere değinildi. Ve o dönem dünyada ve Türkiye'de yaşanan ekonomik

kriz, siyasal gelişmelere dikkat çekildi.

Bugün ise AKP iktidarının tek adam rejimini sağlama almak için saldırı politikalarını arttırdığı, burjuva hukuku ve yasalarını bile hiç saydığı, dünyada ve Türkiye'de krizlerin derinleştiği bir dönemden geçildiği hatırlatılarak, "Onları anmak, devrim ve sosyalizm davasını daha da büyütmekten, bulunduğumuz her alanda onların sesi olmaktan geçer" dendi.

Konuşmanın ardından şiirler okundu. Bir dostumuz Hatice Yürekli için yazdığı şiiri okudu. Ardından ablası, Hatice Yürekli ölüm orucundayken ona son yazdığı sözleri aktardı. Hep birlikte 'Bir Görüş Kabininde' adlı ezginin seslendirilmesinin ardından anma bitirildi. Ardından, Teslim Demir'in (Sinan) mezarı ziyaret edildi.

Çelik aldığı suyu unutmuyor!

“Çelik aldığı suyu unutmayacak!” sözü 18 Mayıs 1973'te Diyarbakır zindanlarında “ser verip sır vermeyerek” ölümsüzleşen genç devrimci önder İbrahim Kaypakkaya'ya aittir. '71 devrimci hareketinin önderlerinden Kaypakkaya ölümsüzleştğinde henüz 24 yaşındaydı.

Çorum-Sungurlu'da, 1949'da dünyaya gelen Kaypakkaya Çorum'da ilkokulu bitirdikten sonra Hasanoğlu Öğretmen Okulu'na girdi. Öğretmen Okulu'nun ardından İstanbul'da Çapa Yüksek Öğretmen Okulu'na başladı. Aynı zamanda İstanbul Üniversitesi Fen Fakültesi Fizik bölümü öğrencisi olan Kaypakkaya, Mart 1968'de Çapa Fikir Kulübü'nün kurucuları arasında, kulüp başkanı olarak yer aldı.

Kaypakkaya 6. Filo'ya karşı bildiri yayınladığı için Kasım 1968'de okuldan atıldı. Aynı süreçte FKF ve TİP arasındaki ayrışmada Milli Demokratik Devrim (MDD) tezini savunanlarla birlikte hareket etti. Aydınlik içinde oluşan ayrışmada ise Doğu Perinçek'in Proleter Devrimci Aydınlik (PDA) saflarına katıldı.

Doğu Perinçek'in taktığı “devrimci” maskesi o günlerde fark edilmiyordu. Bunu ilk fark eden yine 23 yaşındaki İbrahim Kaypakkaya oldu. 1972'de PDA'dan ayrıldı ve kısa sürede Türkiye Komünist Partisi/Marksist-Leninist'in (TKP/ML) kurucularından biri, teorik ve pratik önderi oldu.

1921'de Mustafa Suphiler katledildikten sonra Türkiye'de kök salan 50 yıllık

reformizme karşı devrimci kopmanın miladı olan '71 devrimci çıkışının Denizler ve Mahirlerle birlikte devrimci önderidir İbrahim Kaypakkaya.

Kemalizm'e ilk sert eleştirilerden birini yönelten, dönemin sol hareketi içinde Kürt sorununu ve Ermeni soykırımını cesurca ilk dillendirenlerden biridir Kaypakkaya. Dönemine göre oldukça radikal olan değerlendirmeleri, solun o güne kadarki kabullerine ve Kemalizm'in soldaki etkisine de cüretli bir darbedir. Hazır

yerleşmiş kalıpları parçalayan Kaypakkaya yalnız teorisyen değil, aynı zamanda yılmaz bir savaşçıdır.

İbrahim Kaypakkaya, 24 Ocak 1973'te, Dersim'in Vartınik mezarında TİKKO'nun ilk komutanı Ali Haydar Yıldız'ın ölümsüzleştiği çatışmadan yaralı olarak kurtulur. 5 gün boyunca yaralı olarak kaçmayı başaran Kaypakkaya yakalandıktan sonra yaralı halde uzun süre karda yürütülür ve bunun sonucunda ayakları donar. 20 Şubat 1973'te hastanede ayak parmakları

kesilir. İşkence bu ameliyata rağmen aralıksız yaklaşık 4 ay sürer. Ağır işkencelere ölümüne bir direnişle karşılık verir ve 18 Mayıs 1973'te Diyarbakır zindanlarında işkenceyle katledilir. Cesedi parçalanmış halde ailesine teslim edilen Kaypakkaya, “ser verip sır vermemek” geleneğiyle ölümsüzler burcuna çekilir.

Sınıf devrimcileri olarak, İbrahim Kaypakkaya'nın anısı ve mücadelesini saygıyla selamlıyor, bir kez daha çelik aldığı suyu asla unutmayacak diyoruz.

Direnişlerin ve ölümsüzlerin Mayıs'ı

Mayıs ayı direnişler ve ölümsüzleşenler ayıdır. 6 Mayıs 1972'de Denizler idam edildiler. 18 Mayıs 1973'te İbrahim Kaypakkaya Diyarbakır zindanlarında “ser verip sır vermeyerek” ölümsüzleşti.

Kürt hareketinin ilk önemli kadrolarından olan Karadenizli Haki Karer, yine 18 Mayıs 1977'de ölümsüzleşti.

Ordulu Haki Karer, 1970 başlarında yükseköğrenim için geldiği Ankara'da devrimci düşüncelerle tanıştı. O süreçte PKK kurucuları ile birlikte Kürdistan'da öncü bir devrimci olarak çalışma yürüttü.

Sermaye devletinin Kürdistan'daki hareketlenmeyi engellemek için Kürt hareketinin devrimci kadrolarını hedef aldığı bir dönemdi. Karer, MİT yapılanması olan Sterka Sor'un kurduğu tuzakla 18 Mayıs 1977'de Antep'te katledildi.

Yine mayıs ayında ölümsüzleşenler arasında, 17 Mayıs 1982'de Diyarbakır zindanlarında teslimiyete ve ihanete karşı bedenleriyle direniş ateşini harlayan **dörtler** yer almaktadır.

Diyarbakır zindanlarında ilk olarak 1982 Newroz'unda Mazlum Doğan sembolik olarak üç kibrit çöpü yakıp

feda eyleminde bulanarak direniş ateşini yakar.

Mazlum Doğan'ın yaktığı direniş ateşinin daha da gürleştirilmesi gerektiğine inanan **Ferhat Kurtay, Eşref Anyık, Necmi Öner** ve **Mahmut Zengin** 17 Mayıs gecesi bedenlerini ateşe verirler. Dörtler feda eylemi sırasında, arkadaşlarına “Ateşi güçlendirin, su döken haindir” diye haykırırlar.

O dönemlerden başlayarak Kürdistan dağlarını saran direniş ateşi, Mazlum Doğan'dan devrildikleri meşaleyi bedenleriyle büyüten Dörtler'den geçip gelmiştir.

Mayısı kızıla boyayan tüm devrimcilerin anıları önünde bir kez daha saygıyla eğiliyoruz.

H. ORTAKÇI

*Faşizmin işkencehanelerinde
ser verip sır vermeyen
yiğit devrimci
İbrahim
Kaypakkaya'yı
ölümünün
46. yılında
saygıyla
anıyoruz...*

**İbrahim
Kaypakkaya**

ÖLÜMSÜZDÜR!